

GAMLA HVITFELDTARES ÅRSBOK

2024

GAMLA HVITFELDTARES ÅRSBOK 2024

utgiven av
Kamratföreningen Gamla Hvitfeldtare

*från 1948 till 1978 utgiven
under titeln*

”GAMLA LATINARES ÅRSBOK”

TILLBAKA

Nu måste vi gå
tillbaka för att hitta
in i framtiden

haiku av Ulf Herrströmer

OMSLAGSBILD:

Denna idylliska bild från mitten av femtiotalet får utgöra slutvinjett för alla årsböcker som idogt utgetts under 17 år av mig och mina kamrater i redaktionen, inklusive de som regelbundet medverkat med uppsatser/artiklar och fotografier. Seglingen har varit en fast punkt i tillvaron för många Hvitfeldtare. Att navigera mot ett mål undvikande grynnor är ju som hela livsresan. Som tur är finns ju sjökort, kompass och farleder att hålla sig till. Så blev ju åren på skolan! Vi vaccinerades för livet!

Kärnan bland skribenterna har utgjorts av Bertil Steen, Jan Westin, Ragnar Sjöström, och Ulf Malmsten som Variaredaktör. Tråkiga omständigheter gör att Ulf nu inte kan medverka med Varia 2024. I övrigt kan nämnas Gilbert Holmström som varit stor inspiratör både med idéer som med ljuv musik, våra vackra "flickor" som vi till sist kunde lockas in som skribenter; Marie, Ann-Charlotte och Christina. Ulf Herrströmer har lett haikudiktandet, fina limericks och en och annan självupplevd eller påhittad historia ur livet.

Vi måste också nämna framlidna vännerna Sven Tesch Hallström, som är pappa till årsbokens layout och redigeringsregler men också till initierade jazzbibliografier - samt Mats "Masken" Fällman vars alster vi publicerat långt efter hans bortgång.

Så nu gäller det att navigera försiktigt och eftertänksamt och med förhoppningen att kamratföreningen Gamla Hvitfeldtare kan bestå in i den numera så ovissa framtiden.

Ars longa, vita brevis (Hippocrates) /Bo

Innehåll 2024

[4]

50-talets hojar hade sin speciella tjusning; de var stora, ärvda och utan konstigheter såsom växlar. De var främst Monark eller Crescent - aldrig utländska fabrikat. I väskan låg lagningslådan med gummilappar och solution som luktade gott! Med dessa hojar ett gäng blivande professorer runt Vättern och BERTIL STEEN dokumenterar!

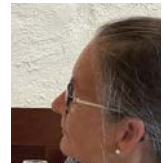
[11]

ANN-CHARLOTTE PETTERSON
Alltid lika spännande att ta del av flickornas upplevelser av Hvitfeldtska. Även om tre gymnasieår känns väldigt kort för oss med åtta/nio år på skolan, så var säkert upplevelserna legio!

[19]

CHRISTINA OUCHERLY kom in i samma årskull som Ann-Charlotte och Marie Beckman Suurküla. Trots bara tre år på skolan, tycker Christina att behållningen var stor! Ja, så stor att även hennes dotter fick ta studenten där.

[23]

Det där med procenträkning har ju alltid skapat lustiga förvecklingar - men också lett till oväntade poänger på livets stig. Här berättar ULF HERRSTRÖMER om vad som blev kvällens surprise på ett

studentjubileum.

[27]

För många på skolan var Handels en språngbräda ut i Mammonträsket... så också för RAGNAR SJÖGREN. Trots alla duktiga lärare och pedagoger är det förvånansvärt lite man minns. Men Adam Smith och Schmalenbach's KontenRahmen minns några.

[34]

HAIN REBAS, känd historiker från skolan, fick prya i verkligheten bl.a. som försvarsminister i Estland och påminner oss om de skickliga historiker vi har levererat från skolan till Academia!

[36]

BO ENEROTH Regler för skolans elever i synnerhet - och för skolungdom i allmänhet uppmanade till att vara ärlig, sanningsenlig och anständig. Men också att inte kasta snöboll, röka och dricka alkohol. Vissa regler visade det sig vara lättare att efterfölja andra blev till användbara värderingar i livet!

[39]

Hedersledamöter, Styrelsens Verksamhetsberättelse, Kamratföreningen, Protokoll vid årsmötet

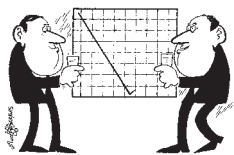

[45]

JAN WESTIN Det är inte ofta vi kan ståta med 70-års studentjubileum. Men med 1954-års studenter blev detta möjligt och i år kunde 12 stycken av 87 abiturienter samlas! Ja, detta var så remarkabelt att lokalbladet GP uppmärksammade det!

[49]

STURE HEGERFORS som är preses i Serieakademin har förgyllt såväl GP som Årsboken och numera också HKH'orna på Drottningholm med omgivning.

[51]

MALTE AHNSTRÖM, skivrarstependisat 2023 skriver om sitt Hvitfeldtska i ett trevligt kåseri.

[54]

Varia ger oss inblick i dagens skola och om alla de framgångar som inhöstats under 2024. Vännen ULF G H MALMSTEN har varit framgångsrik Varia-redaktör under många år, nu JESSICA LIDÉN.

[62]

GILBERT HOLMSTRÖMS Västkostballad finns på CDn MAGRITT där han spelar undersköna ballader ihop med hustrun Ulla-Carin. Finns på Spotify.

[SISTA SIDAN]

Make it or break it 2024 ...ett viktigare år än kanske någonsin för att forma framtiden i en mycket osäker värld. Låt oss få glida fram på böljan ett tag till!

Redaktionen: Årsboken produceras av Bo Eneroth sedan 2007. Vidare medverkar: Gilbert Holmström, Ulf G H Malmsten, Klas Borssén med flera.

Layout och originaldesign: Elizabeth Lindblom Brandt. Typsnitt Adobe Garamond, Futura och Futura Book. Papper: Munken Pure 120 g och 240 g. Tryckt med generösa bidrag från Kungl. och Hvitfeldtska stipendieinrättningen.

Stort tack: Till våra läsare som ser fram mot årsboken att avnjutas med skinkmackan till Jul, till alla övriga som bidragit med artiklar, foto, bilder och engagerat arbete! Redaktionen lyfter på hatten!

Förhoppning: Till våra medlemmar som inte erlagt årsavgiften till föreningen 2020-2024, ber vi er att besinna att vårt medlemsunderlag tunnas ut och att vi är angelägna om att fortsätta verksamheten! **Vi tar gärna emot generösa bidrag för vår framtida existens!!!!**

Från ett fotografialbum från 1950-talet

BERTIL STEEN

Bland fotografialbumen i biblioteket hittade jag häromsistens ett från 1950-talet, som visade sig innehålla två uppsättningar av fotografier med hvitfeldtskaanknytning.

På klasskortet ser vi klass 4a i realskolan på Hvitfeldtska framför skolans pampiga bronsportar höstterminen 1951. Allvarliga och/eller välvilligt vänliga sympatiska leenden lyser ovanför den förhållandevis enhetliga klädseln. Ett par kamrater kan bära kostym (svårt att se), men de flesta övriga har kavaj och uddabyxor. Rätt många är ännu ledigare och kavajlösa. Något färre än hälften bär slips. Läraren i mitten av översta raden är vår avhållne klassföreståndare under realskoletiden filosofie licentiaten och

adjunkten Sture Nilsson, som undervisade i svenska och i historia med samhällslära.

Vättern runt. Sex hvitfeldtskaynglingar på cykeltur för sjuttio två år sedan

Deltagarna i den rubricerade cykelfärden var sex till antalet. Vi är på klassfotografiet markerade med kryss över bringan. I mellersta raden nummer ett: *Olof Tiselius*, nummer två: *John-Gunnar Ericsson* och nummer tio: *Staffan Modig*. Sittande nummer fyra: författaren, nummer fem: *Per Lundborg* och nummer åtta: *Karl-Erik Jonsson*. Vi skulle samtliga så småningom avlägga studentexamen på skolan under första veckan av maj 1956. Olof och John-Gunnar blev studenter på latinlinjen och vi andra på reallinjen. Det var tolv år innan studentexamen med både skriftliga och muntliga förhör och övervakande censorer (oftast professorer från Göteborg eller universitet annorstädes) avskaffades 1968. Den finska studentexamen finns fortfarande kvar.

Cykeln var för oss ett kärt, dagligt och närmast oundgängligt fortskaffningsmedel, men nu skulle vi alltså också på utflykt. Vi beslutade oss för att cykla medsols runt Vättern; en resa som blev av någon gång under sommarlovet 1952; det vill säga för oss sommaren mellan realskolan och gymnasiet.

Sagt och gjort. Vi samlades utanför det hus där en av oss bodde och for iväg. Turen varade någon vecka och bjöd på många upplevelser. Vi for över västgötaslätten och tittade in i Skara med domkyrkan och Katedralskolan. Under sen kväll var vi ute och spanade i ett öde Skara; faktiskt började en polisbil dyka upp, undra och förfölja! Vi var ju inte så långt från Grönköping (på andra sidan Skövde) - kunde det vara hr polis Paulus Bergström och polishunden Karolina som fått tips om att hr f. förrädaren Hildur Peterson (numera politisk s.d.h.vilde) eller frkn huliganen Stina "Stryparn" Ruda tillfälligt rymt iväg från Grönköping? Nå, polisbilen försvann och vi tog oss till tältet och kunde slappna av.

Ny dag - den kyrkohistoriskt i högsta grad viktiga Varnhems kyrka dök upp, och där tittade vi runt. Vi for över den natursköna Billingen och besåg i den branta backen ner mot Skövde den pyttelilla och storartat vackra Vämbs kyrka, en av Sveriges allra äldsta; den började byggas bara något tiotal år efter det att Olof Skötkonung döptes i Sankt Sigfrids källa i Husaby. Jag minns att vi också beundrade utsikten från Alphyddan i Skövde; ett kärt tillhåll under militärtjänstgöringen i staden flera år senare.

Sedan vidare i Grönköpings trakter åt nordost till Karlsborg med de militära anläggningarna, där vi åkte båten över Vättern till Motala med slussarna och de höga radiomasterna från 1927, varifrån Sven Jerring/ Farbror Sven

anropade svenska folket med sitt *"Stockholm Motala"*.

Vidare genom Vadstena med slottet, klosterkyrkan med Sankta Birgitta-statyn och inte minst den vackra stadsbilden med de gamla trähusen vid kullerstengatorna. Och sedan upp på Omberg och till Alvastra klosterruin.

Ett fotografi visar ett måltidsuppehåll på Gyllene Uttern vid Gränna med utsikt över Vättern; ett annat när vi tagit båten över till Visingsö och på bilden åker runt med öns karakteristiska hästdragna "remmalag" (finns fortfarande). Från själva Gränna minns jag polkagrisfabriken med butik.

-There is a hole in the bucket

Några av våra lärare på gymnasiet

Det gymnasium jag genomgick var det fyraåriga realgymnasiet. Fotografierna emanerar från läsåret 1953/54; det vill säga för min del andra ringen. Jag kommenterar här tre av de aktuella lärarna (*Urban Ohlander*, *Gunnar Widell* och *Ivar Isidor Johansson*) i form av korta citat från uppsatser jag skrev i Årsbok 2001 och 2005, och de fyra andra på fotografierna (*Ido Leden*, *Gösta Dannsjö*, *Harald Skogsberg* och *Harry Larbring*).

Urban Ohlander (engelska), ”som på sin fenomenala göteborgsengelska tackade den urbrittiske universitetslektorn Barber efter dennes timslånga oration i aulan på den mest utsökta oxfordengelska över ”English Humour”: ”Well, Mr Barber, thank you for your lecture. It was very good, but I noticed one mistake (uttal: misstajk) - you said downstairs instead of downstairs!”

”Min egen favorit alla kategorier var och är den lärde (läs hans bok ”Språket som bro och barriär!”), humoristiske, inspirerande och mycket göteborgske docenten och lektorn Urban Ohlander, som betydde mycket också för Kamratföreningen (bland annat som ordförande 1958 till 1962). Han är den ende engelsklärare jag haft (hela realskolan och hela gymnasiet - åtta år), och det har räckt bra!”

Gunnar Widell (fysik), som under första klassens första fysiklektion vid demonstration av tyngdlagen (”*alla föremål kommer alltid ner till marken*”) slängde i luften upp en nyckelknippa som oturligt nog fastnade på en bjälke i fysiksalens tak. Eller Widells något lokala definition av norr - ”åt Backa kyrka till”!

Ivar Isidor Johansson (franska), ”som med den fruktade gröna boken i högsta hugg mumlande och promenerande ställde sina frågor ”Ni skulle inte hava presenterat oss för dem - vad kan nu det då här bli på franska - då Persson?”, ”Vi hade inte presenterat dem för henne - vad kan det nu bli här, då Andersson?” Och så vidare i all oändlighet. Det hände att vi skolpojkar funderade över meningen med denna presentationshysteri som föreföll råda i Frankrike.”

”En anekdot: Modern till en elev sökte upp Johansson, när hennes son fått betyget C i franska och frågade efter anledningen. Ischen: ”Det finns inget lägre betyg”. (*För sentida läsare av denna uppsats måste här inflikas att betyget C inte var detsamma som nu utan verkligen det allra lägsta*).

Låt mig nu emellertid säga något viktigt om Ivar Isidor Johansson och många knepiga lärare med honom: De ”tålde mera att hedras ändå”! Jag högaktar honom. Han var principfast, han stack ut och han var tveklöst ett av de största originalen på skolan. Finns sådana nuförtiden?”.

Ido Leden (kemi). Leden meddelade sin kunskap på ett på samma gång humoristiskt, knastertorr och överraskande sätt. Och lurigt. En gång kom en rak fråga till en av oss om hur stort Avogadros tal är (*Det vill säga hur många enheter (atomer etc) som en mol innehåller*). Rätt svar är 0.602 gånger 10 upphöjt till 24, ett obegripligt stort tal. Kamraten svarade 0.602 gånger 10 upphöjt till minus 24; vi var vana vid jättesmå tal i kemin. Nå, det var ju fel. Kamraten försökte då med 0.602 gånger 10 upphöjt till minus 22. Leden: ”Nja, fortfarande inte riktigt rätt; men åt rätt håll; det närmar sig.” Vi tyckte mycket om Leden. Senare (under 1960- och 1970-talen) var han professor i fysikalisk kemi vid Lunds universitet. Han var en sinnebild av den lärde akademikern.

Gösta Dannsjö (svenska) var på samma gång modernt engagerande och tidstypiskt värdig. Jag ser att jag i Årsbok 2001 skriver att min vän Per Lundborg pricksäkert säger att Dannsjö ”ägede en stor humanism”. Jag ser honom också som en lärare som suveränt också lyckades beskriva och diskutera litteraturen som den historieskola den är.

Harald Skogberg (teckning), vår vittberömde teckningslärare, bodde i Pixbo. Han förekom rikligt i dagspressen med dagsaktuella och formidabelt lyckade skämtteckningar - ibland med göteborgsanknytning. Han efterlämnade flera böcker med dessa teckningar. Enligt vad jag hört var han, bortsett från vår rektor Sven Emanuel Ohlon, den ende av våra lärare vid tiden för fotografiernas tillkomst, som var med när man år 1919 tågade från det gamla läroverket på Hvitfeldtsplatsen upp till den nya fina skolan alldeles intill Vasakyrkan, som var tio år äldre och låg på platsen för det gamla landeriet Göteborg.

Ett fotografi av mig i klassrummet hållandes ett föredrag om Paris efter en resa dit ingår i denna fotografiserie i det aktuella albumet och får därför hänga med.

En bland många slutsatser vid återseendet av fotografierna i denna uppsats blir: TÄNK VAD TIDEN GÅR !

Bertil Steen, student på reallinjen 1956 och professor emeritus i geriatrik (tidigare professor i Umeå, Lund och Göteborg samt visiting professor i Melbourne). Han har haft ett stort antal nationella och internationella uppdrag, bland annat i WHO. Tidigare mångårig styrelseledamot i Kamratföreningen och nu sedan många år ledamot av dess årsbokscommitte'. Han har tidigare skrivit omkring femton uppsatser i lika många årsböcker.

Harry Larbring (musik). Musikdirektör och medhjälpare till vår megaidol musikdirektören (och tillika organisten i den angränsande Vasakyrkan) Torsten "Flottis" Holmsten. (Torsten Holmsten var jämte adjunkten i matematik Estrid (Essan) Wikström, ovannämnde Gösta Danssjö, Ido Leden och inte minst Urban Ohlander mina stora favoriter på Hvitfeldtska).

Bertil pekar ut ställena i Paris.

Hvitfeldtska

- 60 år sedan!

1964 var året då flickor för första gången kunde söka till pojkläroverken. Hvitfeldtska var ett av dem. Det visade sig att skolan var populär och det behövdes höga poäng för att komma in. Undertecknad hade tur och kom in på latinlinjens treåriga gren, vilken hade de lägsta intagningspoängen.

I Årsboken 2018 har Marie Beckman Suurkula, tecknat ner sina minnen. Vi två gamla klasskamrater, Christina Ouchterlony och undertecknad skriver nu om hur vi minns den här tiden.

ANNE-CHARLOTTE PETERSSON

Den 31 augusti var det upprop i den stora skolan på höjden. Vi var fyrtio flickor som tågade in i aulan fylld av nära tusen förväntansfulla gossar och våra blivande lärare. Entusiasmen lät inte vänta på sig. Pojkarna i bänkarna stampade taktfast i golvet så att "hela aulan skakade". Det verkade vara glädjeytringar, vilket mottagande!

Snart var det dags att möta våra lärare och klasskamrater. De flesta lärarna var av manligt kön och med tjugiga titlar som doktorer, licentiater, lektorer och adjunkter. I vår klass var fördelningen mellan flickor och pojkar jämn, femton av varje. Skolämnena var många och veckoschemat späckat. Undervisning ägde rum alla vardagar inklusive lördagar, men då bara halvdag. Lediga lördagar infördes först vårterminen -67, året då vi skulle ta studenten.

Att komma från en flickskola med lugna och "väluppfostrade" unga damer till en pojkskola med en hel del brötiga grabbar var lite av en chock, i alla fall i BAMBÅ. Där knöddes, slamrades och gapades det och smörgåsar sattes fast under borden. Ingen av killarna i vår klass betedde sig så men det blev inte så många besök i Bamba under åren och inte berodde det på maten.

*De första flickorna på Hvitfeldtska togs emot med stora famnen vid uppropet.
Här välkomnar Lars Peter Grevillius nykomlingarna Elisabeth Kreif (tv) som skall börja i R I^a och Anne-Charlotte Vallander, som kommit in i L1^a
- Bildtext tagen från tidningsutklipp.*

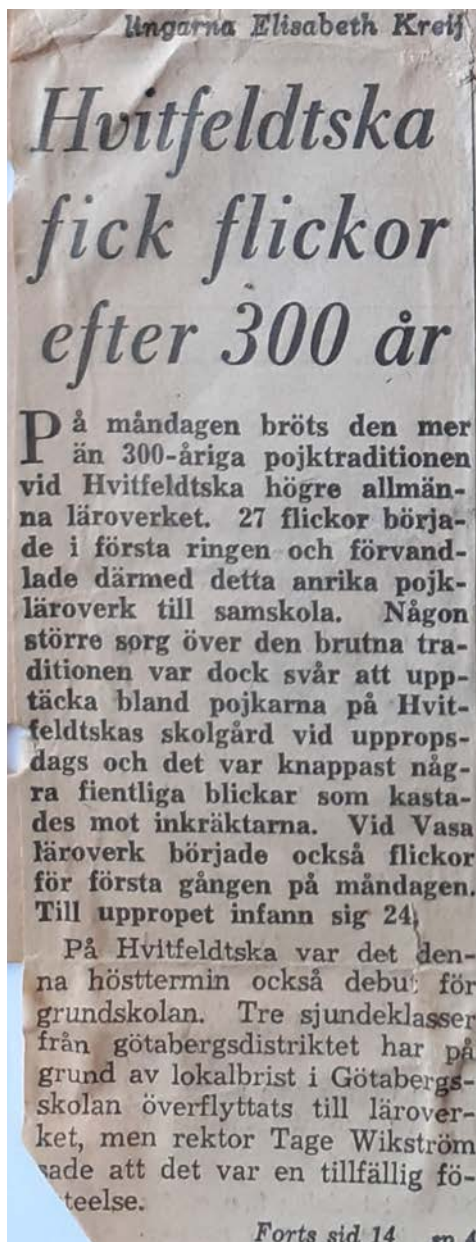
Morgonbön var obligatorisk. Det gällde att passa tiden, klockan 8:00! Då stod vaktmästaren vid den pampiga entréporten på väg att stänga dörren för dem som kom försent. Så det gällde att snabba sig. Annars blev det anmärkning på grund av "försen ankomst". Tre sådana gav sänkt betyg i ordning. De som bodde långt ifrån skolan kunde få "bönkort" dvs slippa morgonbönen. Detta kort gällde bara under vintersäsongen för dem av killarna som hade moppe. Ingen av flickorna hade moppe.

De flesta av våra lärare verkade inte vara särskilt ovana vid eller missnöjda med att undervisa flickor och pojkar tillsammans, utan förtjusta och välkomnande. Av tradition hade pojkar på läroverket kallats vid efternamn. Vi flickor tilltalades dock vid förnamn, medans pojkar även fortsättningsvis tilltalades med efternamn. Med tiden blev det lite märkligt, varpå alla till slut kallades vid förnamn.

Så många ämnen vi hade på schemat! Då vi var latinare dominerade språken; engelska, tyska, franska och så förstås latin. Åtta timmar i veckan slet vi med det svåra språket. Senare kunde vi komplettera med spanska och italienska. De som gick helklassisk gren läste även grekiska. Våra lärare var mycket lärda och oftast goda pedagoger. I klassen var stämningen varm och trevlig och pojkar verkade inte alls störas av kvinnlig närvaro, tvärtom! Vi hade roligt, hjälpte varandra och umgicks även på fritiden.

Vår klassföreståndare och lärare Eric Dahlén, lektor i latin och franska, undervisade oss i latin. Som sagt, åtta timmar latin i veckan! Dahlén var mycket sträng och krävande, minst sagt! Att av honom under lektionen bli tillsagd att rabbla böjningar av latinska verb eller översätta ett stycke kunde få vem som helst att bli kallsvettig, stamma, komma av sig eller till och med bli helt stum. När detta inträffade

kunde han bli rasande på det stackars offret. Det spelade ingen roll om det var en flicka eller pojke. För den som sett Ingmar Bergmans film "Hets" gick det att finna vissa likheter med latinläraren gestaltad av Stig Järrel.

Alla tippade Strindberg men inte Vietnam

Med oro och spänd förväntan stod abiturienterna i korridorerna på gymnasierna i Göteborg och väntade på att klockan skulle bli 8.30. Gissningarna på ämnena gick som vanligt hit och dit. Strindberg var förstås ett namn man gissade mest på. Man tippar alltid Strindberg...

Kulturrevolutionen trodde också många på. I korridoren på Hvitfeldtska var några flickor övertygade om att rödgardisterna skulle rådda dem i den kommande drabbningen. Vietnam är så "rörigt" att det kan de gärna inte komma med, sa en av flickorna.

Men ack vad de bedrog sig. Några kulturrevolutionerande kineser fick de inte skriva om, men Vietnam var inte så rörigt att det inte kom med. Strindberg som alla hade läst fick också lov att stå över.

● NERVTABLETTER

Som vanligt hade man med sig en provkarta på mascots och olika förfriskningar. Kaffe, bullar, kex och bananer tycktes vara standardmåltiden på Hvitfeldtska, men många av

flickorna erkände dessutom att de tagit med sig magnecyltabletter och nervtabletter.

Någon överdriven oro tycktes det dock inte vara.

— Ämnena är väl som vanligt hopplösa, sade Lars-Erik Lundin, L IV⁴. Man går mest efter skrivningarna som var innan. Så vi har faktiskt råd att göra bort oss på den här sista.

Någon som verkligen helhjärtat trodde på att man hade "råd att göra bort sig" tycktes det inte finnas. Det var diskussionen och förhoppningarna om ämnena allt för stor för.

● BLID SKREV PÅ HVITFELDTSKA

Bland de elever som skulle skriva i dag på Hvitfeldtska, var också den blinde Lars-Åke Stenström, som trots sitt handikapp har följt undervisningen precis som de andra. Han har till och med deltagit i gymnastiken.

— Lite orolig är jag väl, säger Lars-Åke själv. Man får väl hoppas på att det kommer någonting man kan skriva om. Socialdemokraterna fyller ju 50 år i regeringen i år. Det tror jag blir ett av våra ämnen.

● *Så här allvarligt såg det ut i Hvitfeldtskas aula några minuter efter halv nio. De 235 ungdomarna som skulle skriva hade fått något att grubbla på.*

Vi lärde oss mycket om romarrikets historia, dess militära organisation, olika kejsare (onda som Caligula och goda), poeter, filosofer och flera krig. Det var synd om den som inte kunde redogöra för Caesars fälttåg eller de tre puniska krigen. Intresset för krig var inte så stort i klassen och vi flickor som inte ens skulle göra lumpen! Trots detta slit var det fantastiskt att få läsa detta språk och jag ångrar aldrig valet att gå latinlinjen.

I franska hade vi Gunnar Ahlborn, lektor i franska och spanska. En artig, försynt, vänlig och entusiasmerande pedagog. Undervisningen bedrevs helt och hållet på franska, även den grammatiska delen. Han tog under lektionerna med oss till La France och då särskilt till Paris. "När ni kommer till Paris" *inte* "om ni kommer till Paris", brukade han säga. Vi fick från bandspelare lyssna till bland andra Jaques Brel och Edith Piaf för att sedan översätta. Det var med lätta steg man gick till fransklektionerna och till monsieur Ahlborn. Flera i klassen läste sedan franska på universitetet.

En tredje i raden av original var Kurt Frankman, teol kand och fil lic, tillika författare. Vi hade honom i kristendomskunskap och han underhöll oss på sin skånska med sina många berättelser och skrönor. Kristendom blev inte tråkigt. Vid ett tillfälle lät han meddela att; *"Idag blir det skriftligt läxförhör. Vad säger ni om det? Inte så populärt ser jag, då Anne-Charlotte rynkar på sin aristokratiska näsa!"* Hm, så skulle han nog inte ha sagt till någon av pojkarna!?

Den stora gymnastiksalen på skolan var bekant för oss som varit på skoldanser under tidigt 60-tal. Dessa danser var välbesökta och inte undra på, då vi kunde dansa till trad-jazzband live. Det starkaste som serverades var Coca-Cola.

Nu var det gymnastik som gällde. Vi flickor i L- och A-klassen fick ha gymnastik tillsammans. Vi hade en kvinnlig gymnastiklärare och pojkarna, även de från L och A hade Ingmar Slättberg, Slättis kallad. Gymnastiksalen avskärmades på mitten, så att vi kunde ha olika slags gymnastik, kvinnlig respektive manlig(?). Till en början saknades omklädningsrum och dusch för oss, men det löste sig senare.

Det var mycket trevligt att gå i en skola så nära stadens begivenheter. Vi kunde på lördag eftermiddag gå på engelska eller franska filmklubben på biografen Spegeln. Givetvis var filmerna utan svensk text. Många blev "skivorna" hemma hos varandra på lördagskvällar, efter att först ha träffats utanför Påfågeln vid Valand. Skulle helst vara föräldrarfritt (ff). Vi rökte cigaretter och en del rökte pipa, men med alkohol var det sparsamt vill jag minnas. Naturligt nog blomstrade kärleken och par bildades. En del höll ihop hela skoltiden och även efteråt.

Det blev vår och det blev sommar, ett läsår var till ända. Det långa sommarlovet fylldes med sommarjobb, utlandsresor och kanske plugg för en del som fått BC i något ämne. Då vi kom tillbaka till höstterminen hade några slutat eller gått om och några nya tillkommit. Bland "första-ringarna" var det nu ca etthundra flickor, sextio fler än året innan. Hade de kvinnliga elever, som nu skulle börja gymnasiet, hört hur trevligt det var att gå på Hvitfeldtska?

Schemat var späckat även i andra ring och dessutom påfyllt med två timmar naturorienterande undervisning i kemi och fysik, en timma i vardera ämne. Slöseri med tid som bättre kunde lägga på våra så viktiga språkämnen, var vi många som tyckte. Vad jag minns, betygsattes varken kemi och fysik.

Latinet tog mycket tid. Varje lördag delades det ut en äldre och svår studentskrivning, som sedan skulle lämnas in översatt på måndagen.

Skrivningarna var inte direkt spännande även om de för det mesta handlade om romerska fälttåg, uppställningen av trupper och blodiga krig. Eric Dahlén var reservofficer och var nog med att vi skulle kunna redogöra för de romerska soldaternas gradbeteckningar med mera. Ingen av oss behövde gå sysslös på söndagarna. Vår latinlärare var inte alltid nöjd med klassen och fortsatte att plåga "svaga" elever. "Här ska gallras!", lovade han. Vid uppropet i tredje ring visade det sig att han hade lyckats väl med "gallringen", nio klasskamrater fattades. Nu var vi tjugotvå, som i maj skulle ta oss i mål med mössan i hand. Tolv pojkar och tio flickor.

Studentskrivningarnas tid var kommen. Dessa var ju lika i hela landet och i latinet var ju inte vår egen lärare inblandad. Puh! Vi tyckte nog att den här latinskrivningen var lättare än dem vi var vana vid.

Alla hade klarat studentskrivningarna och vi blev abiturienter. Nu skulle vi välja hattar. Det var dock inte alla som ville ha dessa tingestar på huvudet. Valet föll på röda, höga hattar med svarta band, på vilka det kunde stå "finis malorum" eller "non scolae, sed vitae". På min stod det "non vitae, sed scolae". Skojigt?!

Nu skulle det pluggas för den muntliga tentamen i de fyra ämnen vi "kom upp i". Det var lite olika i grupperna, men alla kom upp i latin, förstås. Hela veckan kring den 10:e maj 1967 kläcktes nya studenter på Hvitfeldtska. Innan vi fick springa ut samlades vi i kollegierummet med rektor och lärare. Rektor Tage Wikström gratulerade och höll ett litet tal. Han talade om vår fina skola och att "om vi fått något lägre betyg än vad vi väntat oss, så skulle vi inte bli besvikna, då ett studentbetyg från Hvitfeldtska är mer värt än från någon annan skola".

Det röktes mer på den tiden...

Visst var skolan mycket fin. Vi lärde oss massor av våra duktiga lärare och jag känner tacksamhet över att ha fått ta studenten där. Men rektorns ord.....?

I min egen släkt är vi fyra som tagit studenten på Hvitfeldtska; en morbror 1912, då på Gamla Latin, min bror Harald 1960, jag själv 1967 och min son Robert 2004. Man kan hoppas att traditionen lever vidare, så att även kommande generationer får gå i den ståtliga byggnaden på höjden och där få lära sig för "vitae". Det har vi ju alla gjort!

Anne-Charlotte Pettersson, student 1967. Efter studentexamen ville jag utbilda mig till något inom sjukvården. Saknade kompetens till läkarstudier, då jag gått latinlinjen. Sökte till sjukgymnastutbildning och kom in i Göteborg.

Vår gymnastiklärare på Hvitfeldtska hade inspirerat mig i ämnet och betyget blev bra, vilket ökade chanserna att komma in, då det krävdes många betygspoäng.

Utbildningen på Sahlgrenska, Östra och Mölndal var mycket spännande! Vi läste "alla" medicinska ämnen och praktiserade på olika institutioner. Jag arbetade sedan som leg.sjukgymnast (numera fysioterapeut). De sista trettio åren drev jag egen verksamhet och hade periodvis undervisningsuppdrag för studenter på sjukgymnastutbildningen. Jag ångrar aldrig mitt yrkesval! Jag har hela tiden varit verksam i Göteborg, med undantag för sommarvikariat nära vårt lantställe.

Under åren har vår klass haft återträffar några gånger. Vi "flickor" träffas mer regelbundet.

Första flickorna på Hvitfeldtska

För 60 år sedan (1964) i augusti trädde de första flickorna in på Hvitfeldtska skolgården och sedan in i den vackra aulan för uppropet. Där möttes vi av en stor mängd pojkar, och salen var imponerande med dess gamla inredning och framför allt Carls Larssons "Ute blåser sommarvind". Vi var ca 40 flickor som skulle fördelas på tre klasser och blandas upp med nästan 1000 pojkar.

CHRISTINA OUCHTERLONY

Så varför valde jag en pojkskola när jag sökte in på läroverket? Jag hade gått på Sigrid Rudebecks Flickskola. Ja, för mig personligen var avståndet till skolan viktigt (jag bodde på Engelbrektskatan), och även en skola med rykte om sig att ha bra lärare. Sedan var det väl dags att lämna "flick-bubblan" och känna på en annan struktur. I flickskolan var vi beskyddade, fostrade till duktiga, fina flickor. Samtliga lärare var kvinnor. Den ende manlige individ som vi kom i kontakt med var kyrkoherden Per Olof Sjögren (sedermera domprost i Göteborg). Han ledde vår morgonbön (en kvart före skoldagens start).

När det väl var dags för upprop och den första skoldagen på Hvitfeldtska så var det mycket spännande. Det tyckte även dåtidens media, dvs. dagspressen. En ny vind blåser in i skolan (en sommarvind kanske?), och hur blev det?

Jag och mina 14 kvinnliga klasskamrater gick latinlinjen och hade Gustaf Dahlén som klassföreståndare. Detta var en helt annan typ av pedagogik än den som vi stött på innan. Även pojkarna blev påverkade. Här var det ingen lekskola. Det var disciplin, höga röster och t.o.m skräck. Man skulle kunna tala om Caligulas inspiration. Dahlén nämnde redan

i första ring att det skulle bli "gallring" bland oss, och visst blev det så. Av 30 klasskamrater gick 22 ut med studentexamen. De flesta som "hoppade av" var flickor. De klarade bl.a inte av den hårda tongången som rådde. Inför nästan varje latinlektion så sprang vi ner till rökrutan och hjälpte varandra med böjningen av verben och tolkningen av de latinska texterna. Här var vi ett samlat gäng pojkar och flickor, och vi fick en väldigt fin gemenskap.

Vi hade Gunnar Ahlborn i franska och spanska. Han talade nästan hela tiden franska genom lektionerna, tog ofta fram bandspelaren och vi lyssnade på bl.a. Jaques Brel m.fl. Axel Jonsson i engelska – en sådan korrekt fin man med mörk kostym och fluga i halsen. Kurt Frankman i filosofi och religion, en mycket artig man, speciellt gentemot oss flickor. Han gjorde lektionerna mycket intressanta. Övriga lärare i svenska, tyska, historia, musik, gymnastik var också imponerande på sina egna sätt och ämne. Vi kunde verkligen slappna av under deras lektioner. De var ju humana och mycket duktiga. Den enda åtskillnaden de gjorde mellan oss pojkar och flickor var att de alltid nämnde pojkarna vid deras efternamn, och oss flickor vid förnamn.

Festprissar!

En incident som hände, och som vi flickor speciellt blev förskräckta över, var när vi hade en vikarie för vår lärare i tyska. Pojkarna i klassen kunde inte hålla sig i skinnet, så rektor Tage Wikström tillkallades till klass-salen. Han var mycket uppbragt och kallade oss flickor för slynor. Detta togs inte väl emot bland oss flickor. Vad skulle hänt idag om någon sagt så?

Hur blev det med gymnastiken? Vi hade gymnastik tillsammans med de andra två klasserna som hade flickor. När vädret tillät, så hade pojkarna "gymnastik" på skolgården. Det olika bollsporter, löpning etc. Vi flickor hade inomhusgymnastik (hoppade bock, ribbövnigar etc.). När vi samtliga hade inomhusgymnastik, så kunde man dela av gymnastiksalen men en avdelare. Tyvärr fanns inga duschar för flickorna, så vi kände väl inte att man skulle ta ut sig alltför mycket. Det enda tillfället då vi flickor och pojkar hade gymnastik ihop var när vi skulle dansa folkdans. Det var trevligt!

Bamba var ju inte direkt nytt för oss, men lokalen och mängden elever! Det var ett hårt ljud i matsalen, tallrikar, glas, bestick som fullständigt bedövade oss. Många av oss skippade bamba och gick till Jungans och tog en macka, köpte bröd på Molinsgatan eller gick hem på frukostrasten. Bland det sistnämnda var jag. Vi som bodde nära skolan gick ofta hem till varandra. Vi drack té och pluggade latin. Inte en minut kunde missas på latin.

Så hur var det med romantiken då? Ja, två flickor i vår klass gifte sig med dels en klasskamrat, dels en parallellklass elev. Detta är det mest påtagliga, men vem vet vad som hände bortom pluggandet...

Studentexamen stundade och dagen för muntan infann sig. Vi klarade oss, och detta firade vi på Restaurang Sophus med champagne. Vilken glädje!

Ohboy!
Flickor
 – för första gången på trehundra år!

Nu stundade livet, och vad skulle man göra med sina språkkunskaper. Jag flyttade till Uppsala och efter 5 år hade jag en fil.mag i engelska och spanska samt en akademisk sekreterarexamen. Det blev sekreterarbete till en början, därefter kunde jag verkligen använda mig av språken på Astra och sedermera AstraZeneca som conference manager, vilket innebar resor runt hela världen.

Strindberg och Gullberg tippas allmänt bland årets abiturienter

NÄR BLIR MUNTAN?

Enligt statistik, som är utgiven av Svenska språkbyråns språkbyrå, är det mest populära språket bland abiturienterna engelska. Detta gäller både för de som ska ta examen i språket och för de som ska ta examen i ett annat språk. Språkbyråns statistik visar att engelska är det mest populära språket bland abiturienterna sedan 1950-talet. Detta beror på att engelska är ett viktigt språk i många yrken och i många länder. Språkbyråns statistik visar också att engelska är det mest populära språket bland abiturienterna i de flesta länder. Detta beror på att engelska är ett viktigt språk i många yrken och i många länder.

Christina Westling, 8. 809, behållningarna, Strindberg, 19 66

... Det har varit ett stort stöd för mig att ha haft en så bra lärare som du. Du har varit en fantastisk lärare och du har varit en fantastisk lärare. Du har varit en fantastisk lärare och du har varit en fantastisk lärare.

TEXT: ERIC CARLSSON
FOTO: ARNE ALFREDSSON

Min behållning av vistelsen på Hvitfeldtska har varit stor. Min dotter Ann tog studenten på Hvitfeldtska 1995. Språken har förföljt mig hela livet och på äldre dagar så har jag kompletterat med både portugisiska och italienska. Latinet är ju ett fantastiskt språk. Så lätt det är att lära och förstå andra romanska språk. Dessutom så var vi en väldigt fin klass. Både flickorna och pojkarna umgicks mycket och det var aldrig några problem mellan oss, utan tvärtom så trivdes vi väldigt bra ihop.

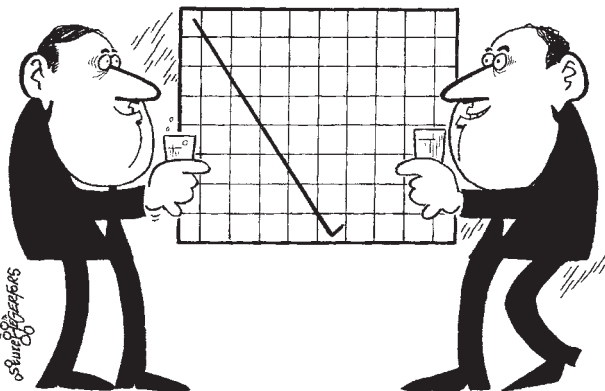

Christina Ouchterlony (Westling), student 1967, latinlinjen. Fil. Mag., akademisk sekreterarexamen vid Uppsala Universitet 1972. Chefsekreterare, Global Conference Manager vid Astra och sedermera AstraZeneca.

Göteborgstrafiken granskad

Nyheter: Trafikverket har framlagt sin årliga rapport om trafikläget i Sverige. – Trafiksituationen i Göteborg är så fruktansvärd att flera gator är alldeles upprivna, heter det bland annat i rapporten.

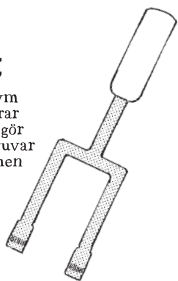

Näringslivs-toppar skålar: "Nu vänder det!"

Näringsliv: Hur ska Sverige få hjulen att rulla igen? Svenskt Näringsliv presenterar i dag ett recept. – Lösningen för våra företag är helt enkelt att minska personalen och öka produktionen.

Revolutionerande svensk uppfinning

Ekonomi: En än så länge anonym uppfinnare från Partille lanserar i dagarna en skruvmejsel som gör det möjligt att skruva i två skruvar samtidigt. För snickeribranschen innebär detta att vissa arbetsmoment kommer att kunna klaras av dubbelt så snabbt. Dubbelskruvmejseln väntas bli en internationell succé.

Så ska Gamla Ullevís gräs bli bättre

Sport: Problemen med gräset på Gamla Ullevi kan vara över. Efter samråd med det kommunala fastighetsbolaget Higab avser alliansklubbarna att själva lösa frågan på gräsrotsnivå.

Optimismen och Pessimismen inför helgerna

Sömnens gåta knäckt?

Nyheter: Insomnia (sömlöshet) var ett av huvudämnena vid helgens läkarstämma i Göteborg. De församlade specialisterna enades om att god sömn är en ren läggingsfråga.

Därför förbjuds ölet i Qatar

Sport: I går kom äntligen den officiella förklaringen till ölförbudet under Qatar-VM. – Vi vill inte att matcherna ska spelas inför fulla läktare, uppger arrangörerna.

SJ:s tider åter normala

Nyheter: Tågtrafiken från och till Göteborg flyter på som vanligt igen, meddelar SJ. Bara hälften av tågen är försenade.

Vinterprognos från SMHI

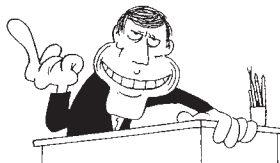
Väder: Nu föreligger SMHI:s långtidsprognos. Allt tyder på att vintern 2022–23 kommer att bli kall så till den milda grad.

Optimism i skidlandslaget

Sport: "Dåligt glid är inget att fästa sig vid", säger det svenska vallateamet efter helgens världscuppremiär i finska Ruka.

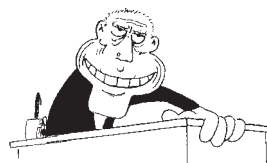
Sture Hegerfors: För övrigt anser jag att vi behöver ett humormuseum i Göteborg...

...och det har jag hävdat länge. Konsthallen vid Götaplatsen kommer som bekant att utrymmas inom kort – och då kan Göteborgs Humormuseum flytta in!

15 000 P.S.!

Efter 50 år och 15 000 teckningar vet jag hur man gör: Man behöver penna, papper och Tippex. En bestämd deadline är bra, desperation är bra och mejl med tips från läsekretsen är bra.

Två procent

Ulf Herrströmer skriver om ett student-jubiläum och vad som kom att utvecklas till en "sens moral fatal". Dessa sammankomster som vi alla har upplevt vid olika år efter studenten har blivit ett sätt att ta framgångstempen på sig själv och att jämföra sina fram- och motgångar med gamla klassisar men också att konstatera det oundvikliga åldrandet och liemannens framfart bland kadaverna. Så njut av Ulf's iakttagelser! Det kunde varit du!

ULF HERRSTRÖMER

Studentklassen skulle återförenas för första gången 50 år efter examensdagen. Klassens ljus under gymnasietiden, numera pensionerade chefsåklagaren Stig Jonson som var initiativtagare till denna klassträff, hade under våren fungerat som spindeln i nätet och kontaktat och bjudit in de gamla klasskamraterna som nu började samlas på gymnasiet skolgård i ett försommarvackert Göteborg. Vädret var varmt och helt stilla efter en solig junidag. Drygt hälften av den gamla klassen hade infunnit sig och det hade blivit dags att gå in i den gamla skolmatsalen för en gemensam middag när en stor helikopter plötsligt sänkte sig ner mot klasskamraterna och skolgården och alla stannade upp i motordånet.

Ölglasgen på Handels missade han inte - syns här t.v. om Stig D. Och han kallades stundtals "vingmuttern" av malicen...

Helikoptern landade och ur klev piloten följd av den gamle klasskamraten Bengt Nilsson, klassens i särklass svagaste elev, under gymnasieåren ständigt mobbad, kanske mest på grund av en då kraftig övervikt. Bengt hade haft dåliga betyg och hade nått och jämnt klarat studentexamen och hade haft underkänt i matematik.

Trots att han nu var nästan 70 år, förstås samma ålder, ta och ge något år, som hos övriga deltagare, kände alla igen hackkycklingen Bengt som fortfarande hade ett påtagligt slätt ansikte och hade kvar sitt morotsröda hår. Däremot var Bengt inte längre överviktig utan smärt med fin hållning och så oerhört elegant klädd att klasskamraterna tittade till på honom en extra gång.

Alla gick så in i matsalen och satte sig till bords. Åklagare Jonson hade förutskickat att var och en av de inbjudna under middagen skulle få några minuter på sig att stående vid bordet berätta lite om sitt liv med yrkeskarriär och familjeförhållanden och alla hade accepterat.

Allteftersom middagen fort-skred fick man höra mer eller mindre ointressanta livshistorier av pensionerade advokater och andra jurister, läkare, lektorer och andra akademiker och av några affärsmän. Slutligen var det den blyge hackkycklingen Bengt Nilssons tur att berätta om sitt liv. Alla väntade sig en pinsam redogörelse för ett slätstruket livsöde även om helikoptern och Bengts oerhört eleganta, smärta gestalt och säkert mycket dyra kläder hade fått de gamla klasskamraterna att bli något konfunderade.

- Efter min studentexamen tänkte jag börja med affärer, sa Bengt Nilsson, och jag sökte in på Handelshögskolan här i staden men kom tyvärr inte in där.

En kort tid senare fick jag köpa ett parti med kulspetspennor. Denna penna hade då ganska nyligen uppfunnits i sin moderna version och började bli mycket populär. Jag hyrde ett varustånd på närmaste torg och fick snabbt sålt pennorna och gjorde en bra förtjänst. Jag fick blodad tand och startade ett litet företag som importerade dessa pennor från Frankrike de första åren och därefter från Sydostasien och pennorna har visat sig vara mycket lättsålda och på den vägen är det.

Jag har blivit smått förmögen på detta och min fru och jag, våra fem barn och hittill åtta barnbarn har nyligen alla flyttat in på det stora slott på Österlen jag köpte häromåret och har låtit renovera och rusta upp. Ägorna räcker mer än väl till för min fru och mig och barnens familjer.

Jag har många gånger frågat mig hur jag har kunnat lyckas så bra i livet trots mina klena skolresultat och trots att jag bara tar 2 % i påslag på mina pennor. Många kollegor i affärsvärlden har sagt mig att de lägger på både 10 och 20% på det man säljer men jag tycks ha blivit rikast av allihopa. Med vårt slott och alla andra fastigheter och aktiefonder och förstås det importföretag jag äger säger min revisor att jag numera är god för över 5 miljarder. Jag importerar fortfarande mina pennor för en krona och säljer dem här i Europa för tre kronor och klarar mig mycket bra på dessa 2% i påslag, alltså betydligt lägre påslag än mina affärskollegor tar ut.

Klasskamraterna satt alla mållösa under Bengts berättelse och skämdes nu för gammal mobbning och rannsokade sina förutfattade meningar och alla tryckte, som det föreföll

med stor respekt, Bengt Nilssons hand när man skiljdes åt efter middagen.

Var och en gick så hem till sitt utom Nilsson som ringde sin helikopterpilot som snabbt kom tillbaka till skolgården och flög hem sin arbetsgivare till slottet i Skåne.

Under denna hemflygning kände sig klasskamraten Bengt Nilsson glad att han hade följt sin kära hustrus råd att ändå anmäla sig till och flyga upp till klassträffen. Han hade haft onda aningar men klasskamraterna hade verkat betydligt vänligare nu än han mindes dem från skoltiden.

Han hade planer på att snart överlåta sitt företag till äldste sonen för att få mera tid för sin hustru och till deras härliga barnbarn och han log ett förnöjt, stolt leende när han just före solnedgången siktade sitt vackra slott vid horisonten.

Efter mina provinsialläkarvikariat i Norrland under 1960-talet och därefter utbildning i rehabiliteringsmedicin vid Sahlgrenska Universitetssjukhuset i Göteborg vikarierade jag under drygt ett års tid som företagsläkare vid skeppsvarv i samma stad och därefter, som jag även skrev inledningsvis, hade jag fast sådan läkartjänst vid SJ i samma stad under drygt trettio år från 1970 till 2003. Där var lokförarnas hälsa och välbefinnande mitt huvudsakliga ansvarsområde som företagsläkare. Med olika studier analyserade vi lokförarnas arbetsmiljö ur skilda aspekter. Från 1990 medverkade jag t.ex. under nära två år i en stor undersökning av dödsolyckor i lokförtjänst i både Sverige och Norge och där resultaten sedan ledde till viktiga förbättringar i omhändertagandet av drabbade lokförare efter dessa olyckor.

Som företagsläkare vid SJ deltog jag även i både skyddskommitemöten och skyddsronder. Lokförarens arbete är klassat som trafiksäkerhetstjänst vilket innebär krav på upprepade läkarundersökningar med efterhand allt tätare årsintervall allteftersom förarna blir äldre.

Under alla år genomförde jag även många arbetsplatsbesök för olika kontroller av förarnas arbetsmiljö. Ett sådant arbetsplatsbesök jag minns särskilt väl var när jag en dag åkte med i ett lok från Göteborg till Alvesta. Min återfärd skulle ske med det tungt lastade s.k. Volvo-tåget som transporterar bildelar mellan Olofström och Göteborg. De två lokförarna på detta tåg frågade mig då om jag ville försöka starta tåget och jag tackade ja till detta. Under överinseende av de båda förarna fick jag alltså den svåra uppgiften att accelerera igång det tunga, hela 25 vagnar långa tåget från stillastående.

För att undvika att drivhjulen började snurra loss från rälsen insåg jag att jag var tvungen att "gasa" extremt försiktigt, alltså öka strömtillförseln till loken mycket mjukt, vilket jag faktiskt lyckades med direkt vid mitt första försök. Var högst medveten om att lokförarna var beredda att ingripa omedelbart om deras företags läkare gjorde något litet missgrepp. Självklart vet två av våra barnbarn sedan länge att deras morfar och tre att deras farfar lyckades starta det tunga Volvo-tåget från Alvesta redan vid första försöket.

Ulf Herrströmer

FOTON OCH BILDTEXTER UR REDAKTIONENS SVARTA LÅDA.

Från Mammons lärdomsäte - en insiderrapport

Redaktör Bo angav som tema för denna årsbok "Tillbaka till framtiden", ett tema som uppenbarligen inte vände sig till mig – Mannen utan Framtid. Fast aningen bättre mätte jag sedan jag tagit del av kommentaren: "Det känns som att vi behöver en reset - en återställare till en bättre värld."

Utifrån den förutsättningen greppade jag krampaktigt den kära reservoarpenan. Var den möjligen beredd att bidra med några synpunkter? Det kom att bli en del om hur våra studier efter Hvitfeldtska – i mitt fall på Handels - kunde gestalta sig, då för så länge sedan eller då helt nyligen – beroende på vilket tidsperspektiv vi väljer. Vi kan nog vara ense om detta - de yttre förutsättningarna förändras visserligen i sina detaljer men så mycket av det grundläggande består.

*Tanken går osökt till den gamla latinska sentensen om lärandets mål: **Icke för skolan utan för livet.** Institutionerna för utbildning finns där alltid, om än i skiftande former. Men människan, hon är i stort densamma. Så hon tar del av vad institutionerna erbjuder - efter sin egen personlighet och sina egna förutsättningar. Gemensamt för oss alla är dock att en stor del av de märkliga detaljkunskaper som vi tagit till oss visar sig ha en begränsad betydelse.*

RAGNAR SJÖGREN

Och därmed över till dessa minnesfragment:

I rådande orostider händer det att goda vänner frågar mig: "Ragnar, Du är ju ekonom. Hur står det till med ekonomin i vår värld? Snälla, berätta, hur ligger det till?" Det är ju visserligen vänligt men inte så insiktsfullt av dem att tro

att just jag skulle ha svaret. För jag har ju inte en aning. Och varför har jag inte det?

Jag vill inte gärna tro att det enbart beror på bristande begåvning. Kan jag inte få tro att jag bara är fel- och/eller utbildad? För att freda mig har jag därför nu tänkt en del på den utbildning av handelskaraktär som jag fick i mig - åtminstone brottstycken därav. Den var ju faktiskt basen för alla mina år i arbetslivet. Att detta arbetsliv blev som det blev är kanske inte så konstigt när starten på Handelshögskolan, där i hemstaden Göteborg, var som den var? Som jag alltså nu kommer att berätta några minnen från. Och tyvärr, det värsta är att varje ord är sant – i alla fall som jag minns det – i alla fall i just denna stund då jag åter, nästan, känner mig som den unge Ragnar, så fylld av lättsamhet och så behagligt oansvarig.

Mina handelsstudier kan faktiskt sammanfattas som i det närmaste lika obegripliga som, tyvärr, för mig då ointressanta (för vilket jag och inte skolan skall lastas; jag var vid uppropet inte tjugo fyllda och hade huvudet fyllt med viktigare saker). Så det mest positiva, när detta sig tilldrog, var några nästan lika förvirrade kamrater, som jag hade glädjen att få dela glada ungdomsupplevelser med.

Att jag började på Handelshögskolan berodde på min ömma moder. Hon ansökte om en plats för mig. För vad skulle det annars bli av yngste sonen? Han svimmade ju handlöst vid åsynen av minsta blodsspillan. Släktens läkartradition var därmed inte aktuell. Modern var faktiskt så målinriktad att hon inte skulle ha dragit sig för att falskeligen använda sig av äldste sonens utomordentliga betyg för att få in minstingen. Nu slapp hon göra sig skyldig till denna urkundsförfalskning. För den yngste hade i stort sett haft samma lärare som äldsten. Vi har ju sedermera erfart hur lärare pressas att höja betyg i kritiska lägen. Jag tror att mina var

föregångsmän när de redan då på femtiotalet resonerade så här: ”Med en så'n bror kan väl inte lillebror vara så omöjlig som han verkar. Ska vi inte plussa på litet, bara för säkerhets skull?” Eller hade möjligen modern - som var lika viljestark som öm - för säkerhets skull ändå bistått lärarna med några handfasta råd?

Så innan det idylliska femtiotalet gått över i rekordårens sextiotal debuterade jag på skolan. Det vi skulle studera var pengar och allt vad därtill hör - från alla tänkbara utgångspunkter, även de mer eller mest tarvliga. Bara för att rätt förbereda oss för arbetslivets vedermodor.

Handels, Mammons Fornborg, av Stockholmarna även kallad "Lanthandels".

Den finaste ekonomin

Det finaste inom den ekonomiska teorin skall väl vara nationalekonomin. I sin bästa form borde den vara ett upphöjt och ädelt ämne, som ger svar på hur mänskligheten skall hantera tillvaron så att alla stackars människovarelser får bli framgångsrika och lyckliga – åtminstone på det materiella planet.

Vi hade tre lärare i detta delikata ämne - professorn, docenten och lektorn.

Docenten, Tor, drabbades vi av redan första dagen. Han fladdrade in i lärosalen med en trave böcker och en försvarlig packe utrikiska tidskrifter under sina akademikerbräckliga armar. Redan i dörren började han förvirrat orera om allt och ingenting. Kanske var han dansk, jag tror i alla fall att han talade någon yttersta uddenvariant av nordjylländska. Så vi lärde oss snabbt att hålla oss undan denne förtjusande man – naturligtvis helt fel då han ville mänskligheten så väl.

Professorn, Harald, skulle nog gärna ha sett att han haft sina rötter på Harvard. Bara ett sådant namn, Harald Harvard, skulle väl ha gett honom Ekonomipriset. Men så blev det alltså inte. Men Harald var i alla fall en man av värld. För han hette Dickson och var huvudman för en av göteborgsaristokratis finaste familjer med anor från 1100-talets Skottland. Harald var alltid klädd i kritstrecksrandigt. Utomhus fulländade han gentlemannabilden med en krämigul kamelhårsulster. Trots sitt fagra yttre var Harald osäker på det mesta i tillvaron

– i alla fall inom nationalekonomin (vilket jag senare insåg vittnade om ett osedvanligt gott omdöme som borde ha manat hans kollegor till efterföljd). Följaktligen kännetecknades hans föreläsningar av ett ständigt frågande. Och detta gällde mer än någonsin vid sluttentamen. I mitt fall avlöpte den så här. Sin vana trogen frågade alltså Harald. Och jag var om möjligt ännu mer osäker på svaren än han på frågorna. Det hela hade slutat i en präktig katastrof om inte den omväxlande koleriske och älsklige lektorn, Erik, plötsligt dykt upp på scenen. Jag kunde med sakta stegrad lättnad uppsnappa följande dialog:

- Erik, den här gossen, Sjögren, jag förstår inte vad det är han försöker säga.

- Harald, se det från hans synpunkt, han förstår nog inte vad Du försöker fråga.

- Hmmm ...

- Gossen var faktiskt med på ett av mina seminarier. Som jag bedömer det är han av den sorten som inte kan ge uttryck för någonting överhuvudtaget. Och det måste ju just Du och jag ha den allra största förståelse för, eller hur? Är vi tre männe trillingsjälär?? Rentav Nationalekonomins Tre Musketörer???

- Hmmm ...

- Jag skulle faktiskt rekommendera Dig att godkänna honom, ja varför inte ge honom ett litet extra plus i kanten - som uppmuntran inför alla hans framtida besvikelser i arbetslivet. Tro mig, han lär behöva allt stöd av alla de slag.

- Erik, jag gör väl som Du säger - som alltid. Förresten, vad tror Du, kommer räntan att gå upp eller ner? Sjögren bluddrade nog något om det. Visst hade han i somras jobbat på Skandinaviska Banken? De borde väl veta, eller hur?

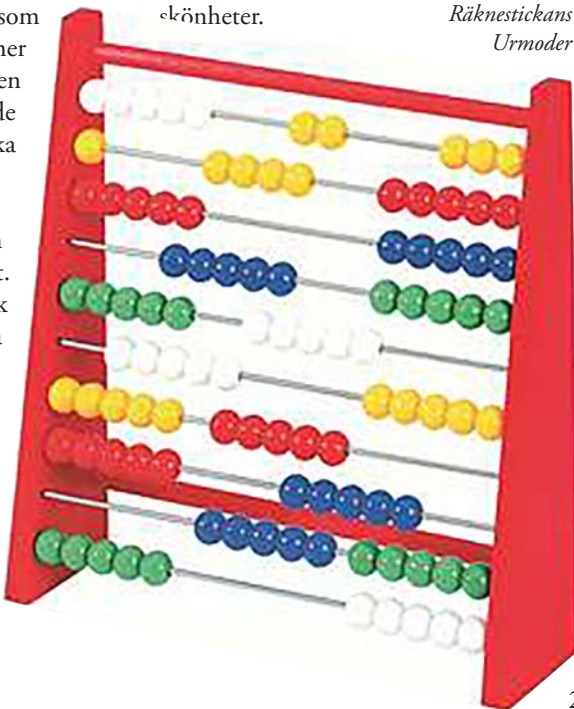
Och så den icke fullt lika fina ekonomin
Företagsekonomi var något helt annat. På den tiden var det en prydlig teknik för hur man skulle vårda ett företag så att grundarens barn och deras barn intill sjunde led skulle få präktig glädje av verksamheten. Med den fortgående utvecklingen under de senaste årtiondena synes detta ämne ha ändrat karaktär - enligt ABBAs sjuttioalmsmotto "The winner takes it all". Jag avhåller mig här från

värdeomdömen om denna utveckling. För nu skall jag bara med några minnesbilder försöka åskådliggöra min egen utbildning i bolagsfrågor, då i forntiden under det förra millenniet.

Vi hade två bolagsprofessorer, den tyske Albert och den svenske Ulf, gammal kraftsportare som sedermera blev Rikskändis som Företagsdoktorn. Ulf var en moraliskt högtstående man, så överlägsen alla de flickor och pojkar som numera köper och säljer företag som vore de liksom de på ytan vackra men därunder så anfrätta tomater som den göteborgska paradgatans gentlemän, på Kungsportsbron då på femtiotalet, på kvällskvisten avyttrade till ett välavvägt pris - med någon liten hänsyn tagen till att bästföreklockslaget passerats med råge.

Duktiga lärare fanns det gott om. Jag var förtänksam nog att nästla mig in i den grupp som stod under ledning av den propre Sven. Sven hade nämligen den förtjusande egenskapen att han var svag för min syster, en av den tidens göteborgskt charmerande skönheter.

*Räknestickans
Urmoder*

Först skulle Sven lära oss s.k. finansmatematik. Det var egentligen bara en förskönande omskrivning för hur man kan använda multiplikationstabellen - på korsan och på tvärsan. Idag hanteras ju alla sådana beräkningar med den enklaste telefon, helt korrekt dessutom - om man som Du och jag skiljer sig från mängden och klarar av att hålla reda på hur många nollor som går på en miljard.

På den tiden var telefonerna fästade i väggen med linor, närmast av vajertyp. Som hjälpmedel erbjöds vi därför så kallade räknestickor, så komplicerade att våra beräkningar riskerade att bli rent bortitok. Men, detta till trots, jag klarade denna kurs utan att behöva missbruka

Tröskan Aktiv under ombyggnad

Svens känslor för syster Agneta. Mer delikat blev det när det var dags för s.k. maskinbokföring. Dagens unga bokförare skulle häpna om de fick uppleva den tidens maskiner. Sverige var stätt under omdaning. De första skördetröskorna - av märket Aktiv - höll på att utsträngas inom jordbruksnäringen men kunde med smärre handgrepp byggas om

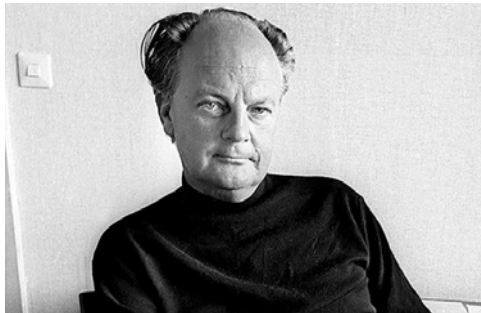
till den då världsledande bokföringsmaskinen ADDO-X, bördig från södra Mölndals tröskmarker. Jag var visserligen i yngre dar en entusiastisk lilledräng på Orust men hade aldrig fått förtroendet att köra slättermaskinen, än mindre skördetröskan. Och jag har alltid haft extremt svårt för varje mekanisk övning. Vilket Sven den Propre naturligtvis inte kunde undgå att ta till sig när han och jag blev ensamma bland alla helvetesmaskinerna. Jag såg hur han vändades: "Hur kommer den broderskära Agneta att ta det om jag kuggar lillebror?" Jag kände att goda råd var dyra. Då - lika plötsligt som okontrollerat fasansfullt - hörde jag min röst - i falsett: "Sven, jag skulle hälsa så väldigt mycket till Dig från Agneta." Detta var ju bara så dåligt - från precis varje synpunkt. Men just därför tror jag faktiskt att det räddade mig. Sven hade då bara en önskan - att jag genom ett trollslag skulle vara försvunnen ur hans åsyn. Så han gjorde en svepande gest mot den hägrande dörren. Och i nästa sekund var jag ute i friheten.

Professor Ulfs pojkar höll på med s.k. marketing, då ett purfärskt begrepp, direktimporterat från USA. Ulfs eleganter ägnade sig åt de mest glamorösa trixen. Jag begrep dem aldrig riktigt

- varken eleganterna eller deras trix.

En uppsats måste jag ändå prestera. Den skulle behandla barnvagnar - hur vet jag inte riktigt. Min uppsatskamrat och jag gjorde många trevliga rundturer på Västkusten för att ta till oss något om denna märkliga bransch (som utvecklats sedan dess - idag är ju barnvagnarna mer välutrustade än bilarna på femtioalet; det är sån't som kallas utveckling). Likafullt fick vi

bara ihop ett tiotal rader. Till slut lyckades vi byta till oss ett nytt ämne - om veckotidningarnas betydelse som folkförförare/reklambärare. Min kamrat Anders var skrivglad, bl.a. redaktör för Studentkårens tidning Ekon. Han fick plötsligt en sån glöd i pennan att han av bara farten klarade av även min andel av skriveriet.

Ulf af Trolle, Företagsöverläkaren

Geografins betydelse – särskilt Hisingens

Även på geografi kan man anlägga ekonomiska perspektiv. Det såg den älskade professor Jonas till - när han till äventyrs inte drack punsch med ärtor med de skolgossar som kände för det, och vi var många. Jonas var från Småland och var därför alldeles extra välvillig mot gossar från just detta landskaps karga torvmossar. Själv kom jag ju från de hisingska tassemarkerna. Strikt geografiskt var inte det så dåligt heller - tyckte Jonas. Det räckte i alla fall för godkänt. Jag minns dock att Jonas pressade mig att rita små lustiga diagram, av viss, närmast komisk, potatiskaraktär. De skulle illustrera skördarna av de så utsökta hisingepotatisarna mellan åren 1910 och 1950 - närmare bestämt de som haft glädjen att få växa upp i Säve socken, min hembygd. Ni skall veta att dessa läckerbitar då var av livsavgörande betydelse för den göteborgska folkhushållningen, helt i klass med Volvos under senare år.

Omvärldskontakterna

Lite spanska lärde vi oss också. Om jag minns rätt handlade det om några sydländskt sirliga fraser - inte lika korrekt tråkiga och strama som de engelska - för att driva in närmast anti-kverade penningfordringar från tredskande spanjacker.

Skojarekonomin

Juridiken har ju också ett alldeles eget ekonomiperspektiv - skojarnas. Grunderna lärde oss Göteborgs borgmästare, tillika lagmannen i hovrätten, farbror Gösta. Vi har ju alla förstätt att man - när det gäller pengar och dessas hanterande i den s.k. manschettbranschen - kan göra i stort sett vad som helst utan att polisieras. Men ett krav är att man blir trodd när man säger att man var i god tro. Och då får man inte, vilket farbror Gösta noggsamt underströk, sitta på krogen under rättegångens lunchrast och brodera vitt och brett om att "den goda tron är ordnad". Om Du då skulle bli alltför högljudd finns risken att en lunchande rättsbetjänt snappar upp Ditt skryt. Då hamnar Du till slut ändå på det tukthus, där Du hör hemma - allt enligt farbror Gösta.

När allas vår Gösta efter ett års tappert tragglande tenerade oss gjorde han det på sitt lika imponerande som skräckinjagande chefsrum på Hovrätten. Han satte oss sju gossar (obs ej en endaste flicka) i rad och ställde en förbryllande fråga med just sju svarsalternativ. Det handlade om ett något märkligt arvskifte. Diskret som alltid hade jag lyckats hamna närmast dörren. När de sex före mig i tur och ordning med sömngångaraktig säkerhet lyckats välja fel svar kom frågan helt logiskt till mig. Tack och lov hade jag varit förständig nog att frånga min ovana att drömma mig bort till en bättre värld. Så jag hade ordningsamt tagit till mig kamraternas fadäser. Jag kunde därför klockrent pricka in rätt svar (det var svärmors faster

som fick ärva rubbet).

Som många av den tidens lärare var farbror Gösta något nyckfull. Några av oss sju som vågade livet där på Hovrätten blev kuggade men mig prisade han så till den grad att jag fick mitt högsta betyg någonsin.

Det blev rentav så att jag till och från tänkte tillbaka på denna lyckliga jubelstund när jag senare kunde tycka att mitt liv som ekonom var småtrist. Jag ställde faktiskt frågan till en då mycket ansedd advokat om jag inte skulle kunna sadla om och också jag bli en rättvisans riddare, om än inte en lika fin som han. Han funderade länge, harklade sig och sade till slut, något besvärad: "Jo kanske, om Du bara inte var en sådan mespropp." Det knäckte mig fullständigt. För just mespropp var vad min hustru, den visserligen kärleksfulla men omvittnat burdust rättvisa Eva, började titulera mig redan på vår tredje träff - för snart ett århundrade sedan. Själv har jag aldrig uppfattat mig som en mespropp - snarare tvärtom, som Rickard Rättrådig. (Tror Du att jag möjligen har problem med min självbild?)

Å andra sidan, vad är det för fel på mesproppar? Är de inte offer för illasinnad spridning av rykten från machokulturens i anden så svaga företrädare? Representerar inte propparna med sin förtänksamma klokskap gräddan av landets ungdom - som ger fosterlandet hopp om räddning?

Har den gamle mannen överhuvud förstått någonting?

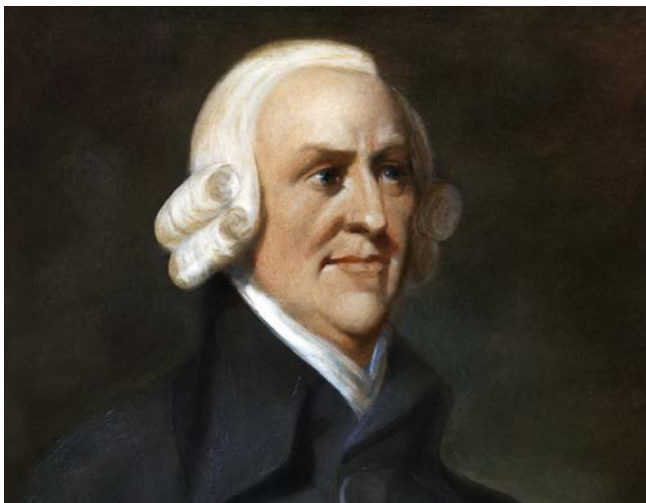
Här har jag nu berättat några puerila ungdomsminnen. Du kan med rätta fråga: "Går den gamle mannen helt i barndom nuförtiden? Har den

stollen inte dragit några som helst slutsatser av alla dessa egendomligheter? Har han ingen som helst uppfattning om de större sakernas tillstånd?" Jo, jag hoppas det. Något litet skall jag försöka delge Dig. Jag lovar dock att inskränka mig!

Först kommer då en randanmärkning som kan tyckas närmast ovidkommande men som egentligen bör tillmätas den största vikt eftersom den berör vårt allra heligaste - de mänskliga rättigheterna. Jag hörde nämligen nyligen på radio hur en ung man från ett land, icke så fint demokratiskt som vårt, uttalade följande: "Jag vill få leva i ett samhälle där jag och mina barn kan få en utbildning utan att vara släkt eller vän med maktens herrar eller deras vänner." Han borde ha tillagt att de inte heller skall behöva förlita sig på en broders briljanta begåvning eller en systems sköna charm. Sådant kan förfölja Dig genom livet!

Adam Smith

Adam Smith är den ekonomitänkare som mest påverkat mitt sätt att bedöma ekonomifrågor. Han sade bland annat att människan - The Economic Man - har förmågan och viljan att

Adam Smith, The One and Only

ta det beslut som är mest gynnsamt för henne själv. Och att det inte heller krävs en Einstein för att utveckla en riktigt hyfsad förmåga som just egoist. Jag själv t.ex. är tyvärr ett utmärkt exempel på detta.

De som bestämmer samhällsordningen använder sig ofta av Adams idéer - men på olika sätt beroende på just de egna målen. Med politikernas förmåga att utifrån samma idé argumentera för diametralt skilda uppfattningar är det inte konstigt att vi idag kan få höra att s.k. forskning bekräftar de mest motstridiga ståndpunkter. Och – oavsett vem som för tillfället råkar vara Makthavaren – bjuds fortfarande de mer anständiga ländernas medborgare, likt Romarna, på bröd och skådespel i en så välvägd blandning att alla håller sig lagom lugna.

Ett förbisett problem är nog att Adam Smiths grundtanke innebär att människans habegär – även till den del det handlar om mer än livets nödortfört - kommer långt högre upp på behovstrappan än vad även politikerna rimligen borde inse men absolut inte vill tillstå. Det är trevligare att låtsas att medborgarna är solidariska, unnar sin nästa det bästa, tycker att det är käckt att betala skatt och mycket annat lika hedervärt. Redan på åttioalet blev den unge och hetlevrade statssekreteraren Bengt Westberg präktigt arg, närmast rosenrasande, när jag i ett telefonsamtal hävdade motsatsen - att folk i allmänhet trixar och donar med sina papper och pengar för att själva komma så bra ut som möjligt (precis som han själv ett kvartssekel senare skulle komma att göra – skulle jag då ha lagt till om jag bara haft ordning på min kristallkula).

Nu skall jag stänga detta skrivveri. Eftersom det här med ekonomi är så enastående svårt gör jag det lätt för mig. Jag inskränker mig till en sammanfattande kommentar: Ekonomi är nog lika viktigt som det är svårt. Och hamnar i dessa

avseenden inte långt efter den allra viktigaste och tillika svåraste frågan - den om Fred på Jorden. Så det är väl inte förvånande att just dessa två områdens pristagare till Alfred Nobels minne tenderar att bli så ifrågasatta och inte sällan totalt omvärderade.

Ragnar Sjögren tog studenten på Hvitfeldtska 1958, latinlinjen. Liksom dussintalet framåt-syftande gossar från den studentklassen gick han sedan på Handelshögskolan.

2012 lämnade Ragnar sitt första bidrag till Årsboken: "Hvitfeldtska, Farfars skola – och också min". Farfar, Vilhelm Sjögren, var initiativtagare till "Minnesblad ur Göteborgs latinläroverks historia 1865–1900", en jubileumsskrift på femhundra-tjugofyra sidor från 1917. Vilhelms dagboksanteckningar om detta projekt redovisades.

Ragnar har därefter återkommande bidragit till Årsboken. Han hoppas att man kan skönja en antydning till personlig utveckling hos skribenten. Ragnar har ju under dessa år hunnit bli en gammal människa med de för åldern typiska fenomen, som tyvärr krymper den yttre tillvaron - utan att ännu ha begränsat hans inre liv. Faktiskt vill han gärna tro att han med åren blivit aningen klokare, åtminstone mer livserfaren.

Ragnar – en relik från trettioalet

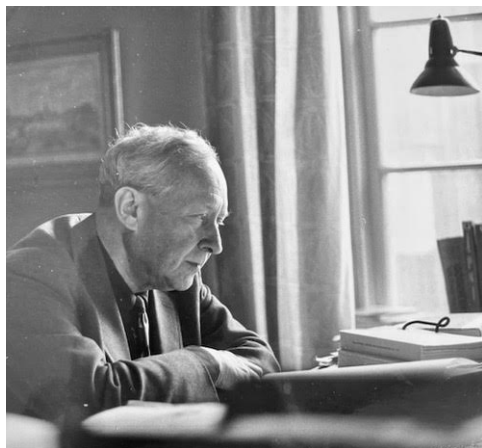
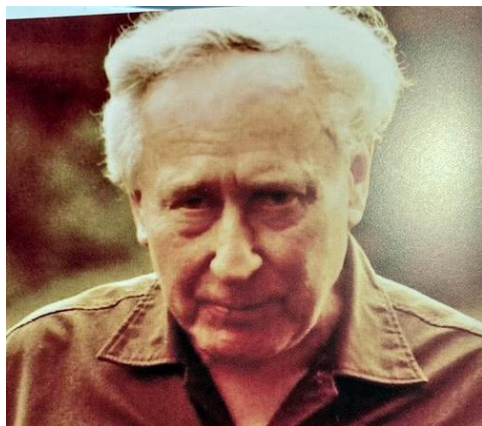
Begåvade pojkar - lärde män

HAIN REBAS

Sten Lindroths fyra imponerande idéhistoriska band har i årtal prytt även min referensbokhylla. Honom kände jag inte. Men på omvägar kom vi ändå i kontakt. Ty något år äldre än Sten, även som student på Hvitfeldtska och sedermera hos den väldige Johan Nordström i Uppsala, var Henrik Sandblad. Jag var klasskamrat och nära vän med hans son Håkan. Vi följdes åt från första klass i småskolan (1949-) till studenten på - Hvitfeldtska (1961). Dessutom var samtliga mina tre professorer i historia på Göteborgs universitet (1965-) Erik Lönnroth, Åke Holmberg och Gunnar Olsson, i stort sett samtida Hvitfeldtska-gymnasister med Henrik och Sten. Det visade sig plötsligt, att alla kände alla sen skolan... Även mina något yngre lärare på Historiska institutionen, sedermera professorerna Gunnar Qvist och Hans Andersson (i Lund) samt docenterna Per Hultqvist, Stig Boberg, Bernt Schiller och Michael Linton visade sig märkligt nog ha samma skolbakgrund, dvs. lärdomsborgen i nationalromantiskt rött tegel ovanför Studentkåren. År 1977 gick Erik Lönnroth i pension och efterträddes av Jörgen Weibull, även han hvitfeldtare (1944).

Henrik Sandblad kom efter docentårens Uppsala (-1947) tillbaka till Göteborg och blev kulturchef på legendariska GHT. Därefter plockade högskolan/universitetet upp honom och utnämnde honom efter hand till professor. Det blev alltså hvitfeldtaren Sten som fick göra uppsalakarriären, medan Henrik byggde upp den göteborgska. Förutom allt annat var både Henrik och Sten gravt (!) idrottsintresserade. Sten lär ha fått hjärtinfarkt och kollapsat under Björn Borgs klassiska

Wimbledonfinal mot McEnroe (1980: 1-6, 7-5, 6-3, 6-7, 8-6). Henrik brukade tillbringa söndagarna på Ullevi, ståplats, förstås, ofta tillsammans med historikerkollegan Åke Holmberg, ÖIS-fantaster båda alltsedan Sven Rydells glansdagar. Henrik hade i Verdandisammanhang under 30-talet besökt Tartu i Estland flera gånger, så hans hjärta klappade starkt för "das Ländchen", som balttyskarna säger. Sympatiskt, tyckte jag, och läste ett par kurser även för honom.

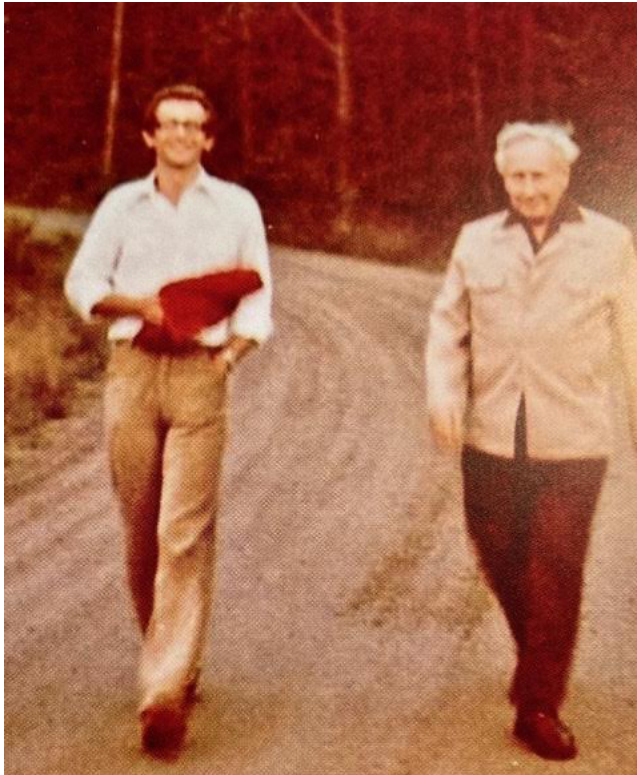
Även Henrik Sandblads docenter Arne Losman och sedermera professor Ronny Ambjörnsson var hvitfeldtare, liksom deras yngre kolleger, professorerna Bo Lindberg och Erland

Sellberg, båda efter hand i Stockholm men numera lyckligen återvända till hemstaden.

I sanning märkliga sammanträffanden! Så många begåvade pojkar - lärde män! Undrar om det var något i själva luften på skolan, som drev fram detta utpräglade (idé-)historiska intresse? Eller var det auran i det urgamla 1600-talsbiblioteket? Kontinuitet i lärarkåren? Kanske de starka, över riket kända 1700-tals skolkamraterna Thomas Thorild ("att tänka fritt är stort, att tänka rätt är större") och Bengt Lidner ("lidnerska knäppen"), som ju givit namn åt gatan, där Historiska Institutionen länge låg? - Å andra sida måste man ju fråga sig, på vilken annan skola dessa klasar av göteborgshumanister annars skulle ha gått?

"den silvertungade" nordistprofessorn Hjalmar, som sångare och vältalare hos Akademiska kören, Gbgs högskolas/universitetets manskör. Vid dess solenna 100-årsjubileum år 2019 hade jag äran att i "den silvertungades" efterföljd uppträda som "jubelator" - en akademisk karriärhöjdpunkt om någon!

Hain Rebas. Hvitfeldtare, svensk-estnisk historiker och en professor, officer och politiker, i Estlands riksdag 1990 och försvarsminister där 1992/93 funderar över vad nästa schackdrag blir för PUTIN inför ett svensk-finskt Nato medlemskap.

För egen blygsam del får jag skryta med, att jag långt om länge efterträdde Stens Lindroths far,

Regler har alltid förföljt oss i olika tappningar. Ibland undrar man om inte idogheten att skriva regler för allt inom handel ochandel som gick att nedtecknas i skrift, kommit att utgöra grunden för all byråkrati som skapades i vårt land och som vi omsider blev världsbest på.

VAR ÄRLIG, SANNINGSENLIG OCH ANSTÄNDIG!

Uppväxten och fortsättningen präglades av regler; av förmanande föräldrar, lärare m.fl. till en början. De första man burit på sedan dess är nog Tio Guds bud som man fick lära sig redan i söndagsskolan. Dessa var regler som upplevdes inrättade för vuxenvärlden och inte direkt tillämpbara för barn. *Du skall icke begå* ... av olika slag kunde man inte riktigt relatera till. Men man hängde på.

Lite mer konkreta regler uppenbarades med tilltagande ålder; genom folkskolan, realskolan och gymnasiet. Ta t.ex. bifogade regler för skolungdom, från en okänd skola och ett okänt år. Tack Sture Hegerfors för för idéuppkastet! "Intriguing" skulle väl Sherlock Holms antagligen sagt och tillagt: My dear Watson...

Vid närmare genomläsning känns dessa uppföranderegler som ytterst aktuella och om de tillämpades skulle de lösa många av de samhällsproblem som vi dras med. Kanske alla! De präglas av sann humanism och täcker in hemmet, skolan, gatan och i allmänhet - allt annat.

Det finns en kristen underton som känns hemtam och trygg och som vi har saknat sedan ungdomen. Postmodernismen har fått ett för stort inflytande och styr och ställer i vår kyrka! Mätte det förändras.

Fly dåligt sällskap, spritdrycker och tobak. Kan man tänka sig en bättre rekommendation för en uppväxande generation. Är det inte det man eftersträvat i stigande omfattning med stigande ålder? En del har lyckats med konststycket - andra menar att viner inte inordnas under spritdrycker - och då blir samvetet rent som källvatten...Vi tackar och bugar!

Gör icke narr av ålderstigna, illa klädda eller ofärdiga personer. Ja, det där med tilltagande ålder kan ju innebära alla tre i en och samma person. Ofärdig kan man ju undra över - en del går från färdig till ofärdig aldrig tvärt om.

Läs och begrunda. En och annan påminnelse får vi om vår otillräcklighet genom livets vandringar. Men frågan är; hur såg våra förhållningsregler ut? Här på vår skola. Det tycks vara först på 20-talet vi får in explicita regler, som hamnar i slutet av skolkatalogen tillsammans med bestämmelser angående smittsamma sjukdomar. I 1927 års hittar vi "ordningsregler för Högre Latinläroverket i Göteborg". Här preciseras reglerna, så allt inga missuppfattningar behöver uppstå.

Därvarnas för "förlustelser och njutningsmedel" som icke lämpa sig för "ålder och egenskap hos lärjungar". Nu talar man också om alkoholhaltiga drycker som inte får förtäras, såvida det inte sker i föräldrars sällskap. Här klarar vi oss! Kvalifikation "föräldrar" som de flesta är och dryckerna ja...Vi får väl acceptera den lilla alkoholhalten hos vin och öl.

Tobaksrökning förbjöds för alla lärjungar basta! Här hjälper inte "i föräldrars eller målsmäns gemenskap". Ett mycket bra förslag! Tyvärr kom det att ändras på 40-talet.

Regler för skolungdom.

1. Uppförande i hemmet.

Hjälp dina föräldrar! Var snäll mot dina syskon! Gör dina föräldrar glädje!

2. Uppförande i skolan.

Visa aktning och lydnad mot dina lärare och lärarinnor! Iakttag skolans föreskrifter! Utför allt ditt arbete med noggrannhet! Skär icke sönder och rita icke ned skolans tillhörigheter! Bekänn din förseelse, och tillåt aldrig att en annan straffas i ditt ställe! Var höflig och vänlig mot dina kamrater! Visa icke humör i lek! Gör icke narr av dina kamrater och giv dem icke öknamn!

3. Uppförande på gatan.

Hälsa på ankommande personer! Skriv och rita ej på väggar och plank! Skada ej staket, buskar, träd eller andra föremål! Kasta aldrig stenar! Gör icke narr av ålderstigna, illa klädda eller ofärdiga personer!

4. Uppförande i allmänhet.

Var ärlig, sanningsenlig och anständig! Begagna icke svordom, Guds namns missbruk eller oanständiga ord! Helga sabbaten! Fly dåligt sällskap, spritdrycker och tobak! Sköt dig själv och blanda dig ej uti andras angelägenheter! Var höflig och uppmärksam mot alla, vare sig fattiga eller rika, låga eller höga! "Allt det i viljen människorna skola göra eder, det gören I ock dem!" Var mild mot djuren och misshandla dem aldrig!

Att man inte fick gå på restaurant, biljardsalonger och andra suspekta lokaler, kan man kanske förstå. Men - att man skulle avhållas från offentliga danstillställningar, om inte rektor tillåter, låter lite nattståndet redan då under charlestoneran. Vad menas? Man har alltid undrat när "hipporna" och "FF" uppstod? Kanske som en konsekvens av dansförbudet. Viss förståelse har man ju för att förbjuda slangbellor. Åtminstone lärarnas önskemål om detta. De fick som bonus att städse bli hälsade på - som det kan uppfattas "i tid och otid". Även detta kom att ändras.

Kortspel var också på förbudslistan, speciellt "om penningar och penningars värde"

Kanske redan i slutet av 30-talet kommer en tydlig uppskärpning rubricerad Särskilda förhållningsregler 1939 i anslutning till Skolöverstyrelsens nya regler. Man skall visa äldre personer aktning och vördnad, *som tillkommer den mognade erfarenheten*. Jojo, det låter höra sig.

Fortfarande totalförbud mot rökning (bra!) i 1941 års skolkatalog och vi börjar tala om cykling till skolan. Tillstånd av rektor kom att erfordras. Mycket cyklar tydligen - men kanske inga cykelställ ..

Just cyklingen blir med tiden en allt hetare potatis. I 1960 års katalog framhålles reglerna med kraft. Att få utrymt skolan på rasterna tycks ha blivit en hjärtefråga med ett omfattande regelverk.

Däremot modifierades hälsningskravet - hälsning inom skolan på lärarna blev frivillig - utanför skolan hälsar man fortfarande på dessa.

Men den stora förändringen på 50-talet är att rökning blev tillåten för sista klassen i realskolan och gymnasiet utanför de definierade gatorna runt skolan innan 7.30 och efter 6.00. Det

som krokigt skall bli, skall börjas i tid, skulle man kunna tillägga. Bättre hade varit att fortsätta totalförbudet för gator, allmänna platser och offentliga lokaler! Och för rökning överhuvudtaget. Men Tobaksmonopolet skulle helgas - inte konstigt att de gjorde en cigarett - "BOY".

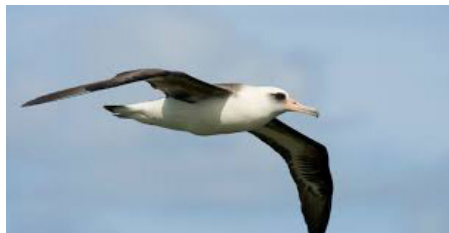
Längre än till 60-talet går inte denna genomgång. Vi kommer inte närmare en sens moral, men vi misstänker att de flesta regler blivit ihåliga och blickar ned på oss som tomma fågelholkar!

Bo Eneroth

Globalisering

En åldrad albatross över en ocean
flög snabbt med en gammal orkan
sitt tiotusende varv runt vårt klot
men kände alls inget hot
var ju vid globaliseringen van!

Ulf Herrströmer

Ordföranden och Hedersledamöter

Ordföranden i Gamla Hvitfeldtare från början till nu:

Elis Malmeström, biskop	1947-1952
Bengt J Lindberg, professor	1952-1958
Urban Ohlander, docent	1958-1962
Ebbe Hagard, hovpredikant	1962-1982
Lars Himmelmann, överläkare	1982-1988
Bengt Olof Bengtsson, köpman	1988-1999
Hans Josefson, advokat	1999-2015
Jan Håkansson, studierektor	från 2015

Hedersledamöter i Gamla Hvitfeldtare:

Elis Malmeström, biskop, (†1977)	1952
Sven Emanuel Ohlon, rektor, (†1972)	1953
Bengt J Lindberg, professor, (†1975)	1958
Urban Ohlander, docent, (†1992)	1962
Gunnar Dellborg, advokat, (†1990)	1965
Torsten Wassén, redaktör, (†1974)	1967
Erik Sundberg, läroverksadjunkt, (†1981)	1970
Tage Wikström, rektor, (†1987)	1973
Leif Possenius, hyresråd, (†2001)	1978
Sven Colliander, direktör, (†1979)	1978
Arne Börjesson, tryckeriföreståndare, (†1988)	1980
Ebbe Hagard, hovpredikant, (†2008)	1982
Lars Himmelmann, överläkare	1988
Folke Wiesel, rektor, (†2018)	1988
Folke Dahlberg, advokat, (†1995)	1988
Björn Hultgren, auktoriserad revisor, (†1997)	1990
Göran Behre, docent, (†2008)	1992
Sven Åhman, Fil Lic, (†1993)	1992
Kristian von Sydow, direktör, (†2007)	1995
Arne Eklund, ingenjör	1997
Gunnar Olsson, (†2005)	1999
Märta Wiesel, adjunkt	2008
Christer Holmström, rektor	2011
Hans Josefson, advokat	2016
Gilbert Holmström, musiker tandläkare	2017
Carl Eric Blomqvist, rektor	2019
Bo Eneroth, civilekonom	2019
Leif Pahlsson, skriftställare, (†2019)	2019
Mikael O Karlson, rektor	2024

Märta Wiesel

VÅR högt älskade hedersledamot MÄRTA WIESEL (CHRISTOFF) har passerat på att fylla 95 ÅR i år. Styrelsen önskar hylla henne nu även i den sista årsboken! Hon var en av de ”mesta” kvinnorna på skolan, vilket vi skrivit om i en tidigare årsbok. Jag fick henne som lärare i engelska HT 57 och det blev en direkt uppskärning. Disciplinen var föredömlig, koncentration på topp och var det inget annat som pockade på uppmärksamhet kunde man följa henne med blicken. Ja, vi var ju en pojkskola och gossarna måste ju successivt vänja sig vid kvinnlig fågring.

Tack MÄRTA du slipade nog till en och annan klantig gosse på väg till manligheten- åtminstone mentalt! /Bo

Kamratföreningen Gamla Hvitfeldtare

Rektorsgatan 2 · 411 33 Göteborg · Vxl. 031 - 367 06 00 · Tel. svar 031 - 367 06 35

Hemsida: www.gamlahvitfeldtare.se **Skolans hemsida:** www.goteborg.se/hvitfeldtska

Föreningens adress: gamlahvitfeldtare@gmail.com

STYRELSEN

Ordförande

Studierektor Jan Håkansson (student 1961)
Gyllenkrooksgatan 3, 412 82 GÖTEBORG
Tel. 031 - 724 50 51 Mob. 0705 - 74 01 23
janghakansson@hotmail.com

Vice ordförande / Klubbmästare

Professor Bo Joar Svanvik (student 1962)
Carlandersplatsen 1, 412 55 GÖTEBORG
Tel. 0706-75 91 49 joar.svanvik@gu.se

Årsboksredaktör

Civilekonom Bo Eneroth (student 1964)
Högestad Station, Fyledalsvägen,
271 95 YSTAD
Tel. 0708-13 69 99 bo.eneroth@gmail.com

Kassör

Rektor Carl-Eric Blomqvist (student 1959)
Karsegårdsvägen 39, 439 31 ONSALA
Tel. 0300 - 602 20, Mob. 0708 - 78 35 49
carl_eric_blomqvist@hotmail.com

Sekreterare

Dr Ulf G H Malmsten (student 1966)
Lövviksvägen 21, 436 55 HOVÅS
Tel. 0708 - 63 32 38
ulf.malmsten@gmail.com

Arkivarie

Adj professor Hans Herlitz (student 1965)
Barbro Hörbergs Gata 3,
412 49 GÖTEBORG
Tel. 0760 - 09 35 47
hans.herlitz@medic.gu.se

Gymnasieskolenhetschef

Mikael O Karlsson
(student 1976 i Lycksele)
Hvitfeldtska Gymnasiet,
411 33 GÖTEBORG
Tel. 031-367 07 01 Mob. 0706-17 14 18
mikael.o.karlsson@educ.goteborg.se

Rektor

Åsa Andrén Gustafsson
Hvitfeldtska Gymnasiet,
411 33 GÖTEBORG
Tel. 031 - 367 07 01 Mob. 0706 - 17 14 18
ase.gustafsson@educ.goteborg.se

Rektor

Lasse Keybets
Hvitfeldtska Gymnasiet
411 33 GÖTEBORG
lasse.keybets@educ.goteboeg.se

Ansvarig för medlemsregistret

Civ. ing. Clas Jernström (student 1964)
Gjutegården 117, 436 45 ASKIM
Tel. 031-28 87 23 Mob. 0705-59 81 58
clas.jernstroem@telia.com

Övriga ledamöter och suppleanter

Lektor Karl Johan Bäckström (student 1962)
Ölmanäs Ringväg 20, 439 52 ÅSA
Tel. 0765 - 85 00 40
boa.backstrom@gmail.com

Pol Mag Tore Hamnegård (student 1964)
Salstavägen 1, 191 35 SOLLENTUNA
0709-67 62 07, tore@hamnegard.se

Stud Salman Varraich (student 2009)
Mor Annas Väg 6, 43892 HÄRRYDA
Tel. 0737-76 01 50
salman.varraich@gmail.com

Aiysha Varraich, PhD
(student 2003)
Mor Annas Väg 6, 438 92 HÄRRYDA
Tel. 0762-01 93 26 aiyshav@gmail.com

Arne Ruth Dr. h.c. (student 1964)
Tomtebogatan 45A,
11338 STOCKHOLM
Tel. 0293 - 401 59 Mob. 0709-92 79 40
arne@ordalag.com

Stud Alma Ludvigsson
(elevkårens representant)
al06al@outlook.com

Professor Eva Forsell Aronsson
(student 1979) suppleant
Lekskolegatan 11, 431 42 MÖLNDAL
031-87 59 12, efa777@gmail.com

REVISORERNA

Revisor

Arkitekt Bengt K Sjögren (student 1962)
Östra Långgatan 13,
457 72 GREBBESTAD
Tel. 0705-48 96 01
bengt.sjogren@alumni.chalmers.se

Revisor

Konsult Klas Borssén (realexamen 1961)
Lunnefågelgången 17,
426 69 V. FRÖLUNDA
Tel. 031-29 03 25,
klas.borssen@comhem.se

Revisorssuppleant

Herr Arne B Johnson (student 1958)
Borraregatan 5, 412 79 GÖTEBORG
Tel. 031-82 71 63,
arne.b.johnson@gmail.com

ÅRSBOKSREDAKTIONEN

Årsboksredaktör

Bo Eneroth (student 1964) *se styrelsen*

Redaktör, Pyssel

Konsult Klas Borssén (realen 1961)
se revisorer

Redaktör, Varia

Dr Ulf G H Malmsten (student 1966)
se styrelsen

VALKOMMITTÉN

Samman kallande

Tekn lic Folke Hjalms (student 1959)
Nilssonsberg 26, 411 43 GÖTEBORG
Tel. 031-84 28 33, 031-772 43 04
Mob. 0705-91 56 02
folke.hjalms@chalmersindustrieteknik.se

Tandläkare Flemming Sinclair
(student 1962)

Pärt-Antons gata 140,
426 79 V. FRÖLUNDA
Tel. 031-29 82 96, 0736-23 46 42
flemming_sinclair@hotmail.com

Protokoll

vid årsmötet 7 maj 2024

§1 Öppnande Kamratföreningen Gamla Hvitfeldtares ordförande, Jan Håkansson välkomnar trettioalet medlemmar till Hvitfeldtska Gymnasiets (norra) Aula och förklarar årsmötet öppnat kl. 17.30.

§2 Val av mötets ordförande och sekreterare *Jan Håkansson* utses att leda dagens förhandlingar. Till skrivare väljs *Hans Herlitz*.

§3 Protokolljustering *Jan Westin* utses att jämte ordföranden justera dagens protokoll.

§4 Dagordningen Utsänd dagordning fastställs.

§5 Årsmötets behöriga utlysande Årsmötet befins vara behörigen utlyst.

§6 Styrelsens verksamhetsberättelse Årsmötets deltagare beslutar med gillande och godkännande lägga berättelsen till handlingarna.

§7 Ekonomisk berättelse I kassaförvaltarens, *Carl-Eric Blomqvist* frånvaro redogör ordföranden för föreningens ekonomi. Redogörelsen godkänns.

§8 Revisionsberättelse och beslut om ansvarsfrihet för styrelsen Revisorn *Bengt Sjögren*, föredrager revisionsberättelsen. Årsmötets deltagare godkänner berättelsen och beviljar styrelsen ansvarsfrihet för år 2023.

§9 Fastställande av budget inkl årsavgift, f n 300 kr.

Årsmötets deltagare beslutar fastställa budgeten samt årsavgiften till oförändade 300 kr. Som förut, må yngre och aktiv student (<26 år) betala 100 kr, samt gymnasist fram till ett år efter studentexamen (motsvarande) 50 kr.

§10 Val av föreningens ordförande Valkommitténs ledamot Fleming Sinclair föreslår omval av *Jan Håkansson* till föreningens ordförande. Årsmötets deltagare beslutar enligt förslaget.

§11 Val av styrelsens ledamöter och suppleanter.

Flemming Sinclair föredrager valkommitténs förslag till omval av ordinarie ledamöterna *Carl-Eric Blomqvist*, *Bo Eneroth*, *Tore Hamnegård*, *Hans Herlitz*, *Claes Jernström*, *Ulf Malmsten*, *Joar Svanvik*, *Salman Varraich* och *Karl Johan Bäckström* och omval av suppleanterna *Eva Forsell Aronsson*, *Aiysha Varraich* och *Arne Ruth*.

Årsmötets deltagare beslutar att välja dessa till Kamratföreningen Gamla Hvitfeldtares styrelse.

Enligt föreningens stadgar är följande självskrivna ledamöter, *Lasse Keybets* (rektor) och *Alma Ludvigsson* (representant för Hvitfeldtskas elevkår)

Ordföranden tackar de avgångna i styrelsen för deras arbete och flit.

§12 Revisorer På Valkommitténs förslag beslutar Årsmötet välja *Bengt Sjögren* och *Klas Borssén* till revisorer, samt *Arne B Johnson* till revisors suppleant.

§13 Val av valkommitté På Styrelsens förslag beslutar Årsmötets deltagare välja om *Folke Hjalmers* (sammankallande) och *Flemming Sinclair* till Valkommitténs ledamöter.

§14 Övrigt

Ordföranden nämner:

Årsboken 2023 är ytterst trevlig, stimulerande, och berömvärd.

De senaste 20 åren har föreningen delat ut drygt en kvarts miljon kronor i stipendier till elever. Pengarna är gåvor från medlemmar och betyder mycket för eleverna. Det är naturligtvis god PR för oss.

§15 Mötet avslutas

Då intet mer förekommer avslutar ordföranden *Jan Håkansson* årsmötet. Årsmötet tackar alla deltagare och uttalar sina välgångsönskningar för en stundande vår och sommar. De anmälda välkomnas till supé.

Vid protokollet

Hans Herlitz

Justeras

Jan Håkansson, ordförande

Jan Westin, justerare

Styrelsens verksamhetsberättelse för 2023

Styrelse Jan Håkansson, *ordförande*

Joar Svanvik, *vice ordförande, klubbmästare*

Carl Eric Blomqvist, *kassör*

Ulf G H Malmsten, *sekreterare*

Bo Eneroth, *redaktör för årsboken*

Hans Herlitz, *arkivarie*

Clas Jernström, *ansvarig medlemsregistret*

Marie Beckman Suurküla, *till förfogande*

Karl Johan Bäckström, *till förfogande*

Tore Hamnegård, *till förfogande*

Salman Varraich, *till förfogande*

Suppleanter Eva Forsell Aronsson, *till förfogande*

Ivar Fernemo, *IT-ansvarig*

Aiysha Varraich, *till förfogande*

Arne Ruth, *till förfogande*

Självskrivna ledamöter Mikael O Karlsson, *gymnasieenhetschef*, Åsa Andrén Gustafsson, *rektor* & Fouad Alzein, *elevkårens representant*

Revisorer Bengt K Sjögren, Klas Borssén samt Arne B Johnson, *suppleant*

Valkommitté Folke Hjalpers, *sammankallande* och Flemming Sinclair

Medlemsantal Medio mars 2023 var antalet medlemmar 338, varav tolv ständiga och sju hedersledamöter. 291 (86 proc) hade meddelat sin e-post-adress. Facebook-gruppen Gamla Hvitfeldtare har omkring 500 medlemmar.

Medlemsavgift Årsmötet beslöt oförändrad avgift om 300 kr. För yngre (upp till 26 år) aktiv student 100, och gymnasist fram till ett år efter studentexamen (eller motsvarande) 50 kr.

Ekonomi Hänvisas till särskild redogörelse.

Årsboken Årsbokens redaktion höll sitt sedvanliga ”uppstartsmöte” medio september. Boken presenterades vid möte för utökade redaktionen i december 2022. I mitten av den månaden hade nästan alla medlemmar fått boken i brevlådan. Mottagandet blev som vanligt entusiastiskt! Redaktionen utgjordes

av Bo Eneroth, Klas Borssén, Ulf Malmsten, Ragnar Sjögren, Ann-Charlotte Pettersson, Lars Brink, Hain Rebas, Jan Westin, Mats Fällman, Claes Reit, Fleming Sinclair.

Styrelsens möten Styrelsen höll under 2023 fyra protokollförda möten. Därtill två telefonmöten och flera konsultationer.

Föreningsmöten Årsmötet, med drygt trettioåttio deltagare, hölls 7 maj. Eddy Holmgren (student 1965 i R IV4b), läkare, neurokirurg, och internationellt engagerad som ordförande och senior rådgivare i Hope in Action berättade medryckande om: ”Ljusglimtar, trots allt, från östra DR Kongo. Intryck från projektresor i internationellt konfliktområde.” Efteråt samlades vi till måltid i närbelägna Stiftelsen Caroline Wijks Sjuksköterskehem. Denna byggnad ligger alldeles bredvid och söder om Hvitfeldtska.

Elevstipendiater 2022 *Heidi Aghed ES2IA* och *Signe Sandklef EK2IA*. Båda är sanna förbilder för alla sina skolkamrater och hela Hvitfeldtska, är goda kamrater samt har utmärkta studieresultat.

Skrivarstipendium Malte Ahnström åk 3. För utmärkt skrivet precist och uttrycksfullt språk.

Hvitfeldtskadagen besökte många elever och lärare intresserat den 29 april.

Övrigt Styrelsen önskar ökat samarbete och nya lösningar på uppkomna svårigheter. Detta ter sig nödvändigt i dessa svåra tider med genomliden pandemi och krig i Europa. Vi vill fortsätta arbetet med hemsida, Årsbok, medlemsregister och rekrytering av nya kamrater. Som förut är det angeläget få in fler korrekta epostadresser.

För Kamratföreningens Gamla Hvitfeldtare Styrelse

Jan Håkansson *Ulf G H Malmsten*
Ordförande *Sekreterare*

Från vänster till höger: Sven Sjögren RIV, Jaak Lohk LIII, Leif Lewin LIV, Lars Liljegren RIV, Ingemar Kjellmer RIV, Torgil Ekman LIV, Kaj Molitor RIV, Jan Lindén LIV, Jan Westin LIV, Kai Rosnell LIII, Göran Wellman LIV och Jerker Wistrand LIV.

Remarkabelt 70-årsjubileum

Kanske inte så remarkabelt, fast ändå: 70 år efter studentexamen och still alive! I varje fall några av oss.

JAN WESTIN

Under några dagar i början av maj månad 1954 gick totalt 87 abiturienter från klasserna LIV⁴ (28), RIV^{4a} (16), RIV^{4b} (17) och LIII³ (26) upp i studentexamens muntliga prövning. 86 av oss sprang godkända ut med mössan på svaj, en fick tyvärr gå ut bakvägen (men klarade sig igenom privatistprövningen samma höst). Så kunde livet vara vid den tiden! En del av oss – till en början många, efter hand allt färre – har sedan dess återsetts med jämna mellanrum, på 5- och 10-årsdagar av vår studentexamen. Till en början klassvis, men på senare år med deltagare från hela årskullen.

Personligen trodde jag vi hade träffats för sista gången vid 65-årsjubileet, många tog nog på sätt och vis farväl då. Men efter påstötningar från ett par av kamraterna kom det igång planering för ett möte även till 70-årsdagen. Sedan tidigare har vi varit en grupp med en representant för vardera av de fyra klasserna/ringarna. Alla fyra var nu fortfarande i någotsånär skick att "kolla läget" inför ett eventuellt möte.

Mer detaljerat kan jag bara redovisa situationen för min egen klass, ring LIV⁴. Av de ursprungligen 28 kamraterna har 12 gått bort, för fem saknade vi säker status, övriga 11 (= 39 %) var åtminstone vid liv och pratbara. Efter mycket övervägande tackade så ytterligare fem nej, "det hade varit kul" men hälsotillståndet, rörligheten och för några resavståndet lade hinder i vägen. Situationen för de andra klasserna var likartad, kanske hade vi inte full kontroll över kamraterna i LIII³, beroende på

att vi där bytt kontaktperson under åren och saknade adresser. Till slut blev vi alltså bara tolv kamrater, sex latinare, fyra realare och två från LIII³, som möttes den 3 maj på – av alla ställen – Hotell Pigalle på Södra hamngatan i Göteborg. Det blev ett trevligt luncharrangemang, jag tror våra kontaktpersoner på hotellet och serveringspersonalen tyckte det var lite spännande att se en grupp så pass stadgade äldre herrar ute på vift. Helt uppenbart utgjorde vi inte hotellets normala kundkrets.

Så vad talade vi då om? Även om få av oss var så nära vänner att vi brukade träffas vid sidan av klassmötena, så var vi ändå väl bekanta, visste i alla fall ungefär vad vi hade haft för yrken och karriärer. Vi hade många gånger tidigare fördjupat oss i minnen från skoltiden, men ett antal nya historier fick vi ändå höra. Våra mest älskade lärare passerade revy: Gustaf Fredén, Svante Sunesson, Arvid Hamdahl, Hjalmar Brenel och Kurt Frankman. Några berättade om nya ”karriärer”, sysselsättningar och livsriktningar sedan vi senast sågs. Många av oss fick skruva upp hörapparaterna men det gick förvånansvärt bra: vi var inte så

högröstade och väsnades inte så mycket med glas och bestick, vi hade ett eget rum att vara i. Mitt intryck var nog att vår diskussion nu handlade mer om dagens problem och hur vi såg på framtiden – i någon mån vår egen men mest hur det skall gå för barn och barnbarn.

Vi oroade oss för utvecklingen av samhället, debattklimatet och umgängestonen i press och i sociala medier (som nästan alla var delaktiga av). Vi talade om kriget, klimatet och styrningen av landet. Diskussionen var förstås färgad av vår gemensamma utbildning (bildning?) och tidsmässigt likartade värderingar. Jag tyckte efteråt att vi hade haft ett klokt, behärskat och väldigt givande samtal. Det är ju faktiskt sällan man vid mogen ålder har möjlighet att i grupp minnas och utbyta erfarenheter med så kloka, kunniga, snälla och förstående medmänniskor. För mig var det särskilt roligt att återse de två kamrater med vilka jag tillbringade samtliga 12 skolår i samma klass (Sven Sjögren och Jerker Wistrand) och Torgil Ekman, som jag i måga år bodde granne och delade tonårsupplevelserna med.

Delar av "class of 54" då, för 70 år sedan, på trappan till skolan och på väg ut i livet. Inte visste vi vad som väntade oss inte.

Mina två allra bästa vänner från skoltiden och genom hela livet, Anders Norrby och Lars Bengtsson är dock borta sedan ett par år, mycket tomt. De var alltid mittpunkter i diskussionen vid våra tidigare möten. Vi vågade dock inte bestämma träff för något nytt möte om fem eller 10 år.

11-6-51 HT

Bäste studenten

Leif Ohlsson

Den sannolikt bästa studenten i Göteborg i år blev eleven vid Hvitfeldtska Leif Ohlsson, ring L IV⁴. Han hade betygssumman 26,5 poäng på tio ämnen. Det betyder, att medelbetyget ligger mellan A och a. Han hade också fyra A och resten a. Näst efter honom kommer vid Hvitfeldtska Jan Behre i samma klass med 26,2 i medelpoäng — det betyder också ett medelbetyg litet över a.

En fråga som dyker upp är förstas vad det blev av oss i livet. Jag kan tyvärr inte ge mer än en fragmentarisk rapport om detta. Men några fakta, som jag har koll på: åtta av 87 blev läkare, två latinare (Anders Norrby och undertecknad), sex realare (Henric Hultin, Kjell Modigh, David Schlossman, Klas Jerkner, Ingemar Kjellmer och Sven Sjögren), två blev präster (Gösta Carman, Hans Karlsson), två blev högt uppsatta militärer (Stig Dellborg och Einar Lyth). Jag tror bara två av oss blev professorer (Ingemar Kjellmer i pediatrik och Bertil Nordenstam i botanik). Många blev verksamma på mer eller mindre uppsatta poster inom näringslivet, i statlig och kommunal förvaltning, inom juridiken, inom media och som lärare. Jaak Lohk blev framgångsrik arkitekt, Ulf Schenkmanis var en tid ofta förekommande i radio och TV, Torgil Ekman blev datavetare (trots att han gått på latinlinjen), Christian Vinge hade redan i gymnasiet förberett sig för sitt kommande yrke som advokat genom att vinna skolans Vältalighetstävling (kanske 1952). Många andra har säkert varit ytterligt eller måttligt framgångsrika på något sätt, men gått under min radar.

Den som direkt efter examen uppmärksammades i pressen var vår meste A-student Leif Ohlsson, spelevink men utomordentligt språkbegåvad, hade viktiga politiska tolkuppdrag men dog relativt ung. Också Jan Lennart Behre, språkman och journalist, rapportör från Östeuropa på 70/80-talet, hade lysande betyg. Satt i bänken framför mig hela gymnasiet, stor och skrymmande, begåvad men inte helt lättillgänglig.

Kan man dra någon lärdom av detta? Förmodligen var vår årsklass såväl till utgångsläget som till resultatet av våra yrkesmässiga strävanden ungefär som andra vid den tiden. Några blev mer framgångsrika (hur man nu mäter det), andra mindre. Några av oss drog en vinstlott i det stora genetiska lotteriet och kunde glädjas åt att fira vår 70-åriga studentexamen. Stort det! Ofrånkomligt är till slut – i alla fall som jag ser det – att skolan och skolåren så tydligt formade oss, gjorde oss till en igenkännlig sort, gav oss en sorts stolthet och skickade med oss användbara värderingar ut i livet.

Jan Westin har genom åren medverkat flitigt i årsboken, både med berättelser från den egna skoltiden och med krönikor om örgrytebor, präster och läkare med ett förflutet på Hvitfeldtska. Förr var han läkare, invärtesmedicinare och hematolog, i Göteborg och en period i exil i Lund. På senare år har han mest ägnat sig åt forskning och skrivande kring göteborgsk lokalhistoria, bokhistoria och medicinhistoria.

Mina äventyr i frågesportens värld började i Hvitfeldtskas aula

STURE HEGERFORS

På senare år sedan har jag sällan missat något avsnitt av Filip och Fredriks tävlingsshow "Alla mot alla" i Kanal 5 – ett program som av vissa har karakteriserats som punkversionen av SVT:s "På spåret". Det ligger mycket i det: *både programledarna och tävlingsdeltagarna svär så det osar hela tiden*. Ibland urartar det i studion – som när fotbollsoraklet Olof Lundh i vredesmod sparkade mot motståndarburen och slungade iväg penna och anteckningsblock när han tillsammans med Ebba Kleberg von Sydow hade förlorat mot Kakan Hermansson och Jerker Johansson. Kaos och stor underhållning!

Med få undantag är deltagarna i "Alla mot alla" häpnadsväckande duktiga. De vet att Guayaquil är Ecuadors största stad, de kan identifiera hitlåtar efter bara en eller två takter, de känner igen alla nutida stjärnor inom tv, film och musik, de har koll på vartenda varumärke (det må gälla kläder, chips eller godis).

Själv klarar jag nästan inga av frågorna i "Alla mot alla". Min typ av vetskaper hör hemma i en annan tid. *Forntiden*.

Min första verkliga erfarenhet av frågesport ägde rum i aulan på Hvitfeldtska högre allmänna läroverk i början av 1950-talet. Det var i ett direktsänt radioprogram med Gösta Knutsson, som vid denna tidpunkt var känd för böckerna om Pelle Svanslös och just frågesport. Vi var ett tiotal gossar som skulle svara på ja-och nejfrågor.

Den inledande frågan gick till mig:

– Ligger Kungsbacka norr om Göteborg?

– Ja, svarade jag snabbt.

Gösta Knutsson såg att jag var nervös och frågade välvilligt:

– Är du säker på det?

– Ja, sa jag – trots att jag nu insett att svaret var fel. Men jag hade hamnat i ett slags kortvarigt chocktillstånd och tyckte att det var genant och osportsligt att ändra sig.

Jag fick alltså inte svara på fler frågor. Däremot följde jag fortsättningen av tävlingen – och kunde konstatera att jag hade vunnit hela tillställningen om jag hade haft vett att acceptera Knutssons inledande inuit.

Det tog tjugofem år innan jag åter kände mig redo för frågesport. Jag inbjöds att delta i Aftonbladets uppmärksammade söndagstävling "Bit för bit", där det gällde att svara på frågor i tio olika ämnen, det kunde vara Film, Sport, Historia, Litteratur eller Musik. Man fick fem frågor i sjunkande knivighetsskala inom varje ämneskategori, fempoängaren var svårast, ettan enklast. Svarade man fel blev det noll poäng. Jag tackade ja.

På en överenskommen tid ringde en journalist från Aftonbladet hem till en och ställde de tio frågorna. Man fick en minut på sig per delfråga, så det gällde att vara pigg och klar i knoppen.

På den tiden, 1978, fanns inga mobiltelefoner. Det gick alltså inte att fuska genom att googla. Google var ännu inte uppfunnet.

I den första matchen mötte jag författaren Agneta Klingspor. Det blev oavgjort 22-22. Vi hade både chansat friskt och blivit nollade flera gånger. Sen listade jag ut hur man skulle bära sig åt.

Gamle Hvitfeldtaren Sture Hegerfors är, bland mycket annat, president i Svenska Serieakademien. Våren 2024 tilldelades en han en medalj av Konung Carl XVI Gustaf och diplom av Drottning Silvia för "betydelsefulla insatser inom seriekonsten".

Veckan därpå var jag noggrannare, tog det säkra före det osäkra och svarade ofta på fyran eller trean. Och vann mot den något oförsiktigare Agneta med 28-18.

Jag fortsatte med min taktik mot musikern Monica Dominique, mot Dagens Nyheters förre redaktionschef Börje Dahlqvist och mot min bror Arne (43-23).

– Nu har jag hjälpt till att göra Sture till den seriefigur han hela livet längtat efter att bli, skojade Arne i Aftonbladet.

Veckorna gick. Jag triumferade mot författaren Siv Arb, mot Skara-Bert Karlsson, mot Palmes förtrogne Anders Ferm och mot Bengt "Melodikrysset" Haslum. Efter att i tionde omgången ha besegrat musikanten Merit Hemmingsson ställde Aftonbladet frågan: "Kan ingen besegra Sture Hegerfors?"

Då var det läge att dra sig tillbaka! Jag tyckte att jag äntligen hade fått min revansch efter debaclet på Hvitfeldtska.

Jag fick dock uppleva ytterligare en frågesporttriumf, nu i SVT. År 1989 drog jag det längsta strået i kamp med popsångaren Svenne Hedlund, prästen Ma Oftedal och nyhetsankaret Lars Orup i Lars-Gunnar Björklunds långkörare "Supersvararna". I Göteborgs-Posten skrev tv-recensenten Majvor Snare:

– Slutligen ett Hell till vår Sture Hegerfors som galant klarade motståndarna och efter tre segeromgångar i Supersvararna ska få dra på Rhenfärd.

Ja, ja, det var då det! I dagens frågesportklimat med alla dess nytillkomna kunskapsområden skulle jag vara totalt chanslös mot Olof Lundh, Ebba Kleberg von Sydow & Co. /

Mitt Hvitfeldtska

Kära läsare! Jag heter Malte Ahnström och är, precis som du, en Hvitfeldtska-alumn. Emellertid är jag förmodligen betydligt yngre än vad du är. Kanske rentav så ung att det borde räknas som ren hädelse att jag ens tillåts yttra mig i denna -gamla- Hvitfeldtares årsbok. Jag kan nästan se alla rynkade näsor och höjda ögonbryn redan nu. Men hur kommer det sig då att du just nu sitter och läser en text skriven av någon som lika gärna kunde ha varit ert barnbarn? Låt mig berätta. Lystring!

MALTE AHNSTRÖM

Just när jag häromdagen satt, i godan ro, håglöst bladdrandes genom arbetsförmedlingens hemsida, något som kan liknas vid att långsamt traska ned för avenyn och sparka på en tomburk tills du tröttnar, fick jag ett samtal från självaste ordföranden för kamratföreningen Gamla Hvitfeldtare, Jan Håkansson. Av lathet hade jag glömt att lägga in hans telefonnummer efter att vi hade talat medelst sms när jag i julas erhöll gamla Hvitfeldtares skrivarstipendium.

Sålunda lät mitt initiala "hallå?" nog litet barskt som det kan göra när man svarar i telefon och snarare än ett trevligt samtal förväntar sig en tämligen ensidig konversation med någon glattig ung man som ystert ska försöka lura på dig godtyckliga telefontjänster. Men Jan H lät sig inte stjälpas av mitt atonala svar utan började prata och skämta som om ingen tid alls hade gått sedan vi sist språkade där vid altaret i Vasakyrkan.

Han gick rakt på sak, d.v.s. så rakt på sak en man av Jan Håkanssons slag kan förväntas göra. Men efter ett par anekdoter om Litteraturklubbar och gamla Haga förklarade han för mig att det fanns ett par sidor i årsboken som behövde fyllas. Jag fick frågan om jag möjligt-

vis hade någon gammal uppsats på lager som jag, i egenskap av nyligen vorden skrivarstipendiat, kunde skicka in för att hjälpa redaktionen fylla de sista tre sidorna. Sorgligt nog gick merparten av mina gamla uppsatser om intet när min skolmejl avaktiverades för ett par månader sedan. Efter att jag hade förbannat mig över detta teknikens svek insåg jag att jag ingalunda kunde försumma en uppgift av detta slag och föreslog istället att jag kunde producera en ny text till årsboken, vilken ni just nu läser. Jag ombads att berätta om mina erfarenheter under min tid vid Hvitfeldtska och mellan matematikprov och fransk grammatik lyckas hitta någonting intressant att berätta om. Och om jag inte lyckas med det finge jag väl ge skäl till mitt stipendium, låta det högravande språket ge sken av gott innehåll och litterärt snille och hoppas att ingen ser igenom mina arkaiska ordval och långa bisatser, tänkte jag.

Som jag satt och grubblade över vad jag skulle fylla denna text med började jag i stället tänka på dialekter, som jag rätt ofta finner att jag gör när jag inte har annat att tänka på. Den ärade ordföranden, liksom många andra äldre her-rar i Göteborg, talade till mig med en dialekt jag finner mycket angenäm. Det är en äldre göteborgska som låter både skämtsam och sofistikerad och platsar både på ordensmöten och i sjuans öllhall. Och just den göteborgskan väckte hos mig samma känsla som Hvitfeldtska gymnasiet gjorde. Liksom den dialekten tedde sig Hvitfeldtska för mig både folkligt och förfinat. Den är ingen privatskola, alltså är en gymnasietid där inte enbart samhällets toppskikt förunnat, men den är inte heller alltför kommunal och grå.

Hvitfeldtska är på sätt och vis litet av en korsning av de två ytterligheterna. När jag gick där upplevde jag den som en sällsamt levande, färgstark och historisk skola där tradition värdesattes, men där människor från alla platser i samhället välkomnades och inskränkthet var

sällsynt. I de gamla salarna fick alla möjliga personer mötas och förkovra sig inom allsköns ämnen med den enda gemensamma nämnaren att de var studiemotiverade, intelligenta och flitiga människor. Och om de inte var det när de började ettan, hann de med stor sannolikhet bli det innan de tog studenten.

När jag för första gången sedan julavslutningen fick höra Jans stämma fördes mina tankar bort från min grådaskiga ungarlsexistens tillbaka till en annan sorts ungarlsexistens som i stället för tristess och evigt jobbsökande präglades av breda, svala korridorer, klackar som ekade mot marmorgolv, bänkar och skåp varvid främlingar blev till vänner och studieromantik tycktes flöda i strida strömmar nedför marmortraporna och vidare ner i marken och förvandla skolan till en tidlös och magisk plats där drömmar kändes närmare och romantiska ideal verkade rimligare.

Vårt samtal fick mig att minnas en gång i början av gymnasietiden då min nya klass fick i uppgift att skriva om vad vi förväntade oss av gymnasietiden och hur vi trodde att vi skulle ha förändrats när vi fick tillbaka uppgiften tre år senare. Vid den tiden svällde jag av stolthet över skolbänken jag satt i och skrev om just det. Jag skrev om hur lycklig jag var över att gå på Hvitfeldtska (jag hade med nöd och näppe blivit antagen) och att jag i alla mina dagar där skulle hålla den Hvitfeldtska fanan högt. Jag skrev om hur mina storslagna ideal och min förväntan att, innan gymnasietidens slut, få dem krossade av halvdåliga betyg och stress inför proven. Att jag vid uppgiftens tidpunkt kände mig som en skälmsk spelevink som inte hade något att förlora och allt att vinna vid, enligt mig, Göteborgs absoluta akademiska högborg men att jag, springandes ur de tunga kopparportarna, med studentmössan på, skulle känna mig precis som alla andra aspirerande byråkrater och påbörja

♂ vuxenlivet med färre ambitioner än vad jag kom dit med. Ni kanske tycker att det verkar paradoxalt att jag samtidigt som jag ägde en oerhörd livslust och idealism, också förväntade de samma egenskapernas totala förgörelse. Och jag håller med er, kära läsare. Jag sitter just nu och läser texten jag skriver om och blir inte riktigt klok på det själv. Nåväl. Det mesta som stod i denna text var, förstås, självcentrerade och på tok för känslolösa villfarelser, men de ger emellertid en ganska ackurat bild av hurdan jag var när jag började på Hvitfeldtska.

♀

Åren gick och trots att jag inte strosade runt i korridorerna med huvudet fullt lika högt uppe bland molnen vart jag ingalunda någon pessimist, och världen, d.v.s. Johanneberg och Landala med omnejd, var mitt ostron. Allt eftersom jag blev lite äldre började jag uppleva staden runt Hvitfeldtska, äta middag på Kometen och sitta vid Näckrosdammen och läsa böcker av Claes Hylinger. Jag fullständigt dränkte mig själv i Göteborgsromantik och i mitt huvud hade jag stundom en något stortartad bild av mig själv. Jag kände mig precis som Knut Johansson i böckerna om det hemliga sällskapet; en ung akademiker som graciöst rörde sig genom en värld där nya karaktärer och möjligheter till äventyr sprang upp bakom alla gamla tegelbyggnaders hörn. I min årskurs bildades det fotbollslag, olovliga boxningsklubbar i omklädningsrummen och vid skåpen viskades det alltid om nya rykten om vad som hade hänt under helgen och antalet hälsningsfraser jag yttrade under en vanlig dag gick inte att räkna. Livet på Hvitfeldtska kändes oftast gott och stundom som en fantastisk serietidning och mina romantiska ideals förut så oundvikliga förfall tycktes aldrig anlända. Självklart hade min tid vid Hvitfeldtska också sina dalar men denna text är alldeles för kort för att fokusera på dem.

Halvåret innan studenten blev ett firande av allt Hvitfeldtska betydde för mig och det var nog en av de bästa perioderna i mitt liv, hittills. Och sällan har jag känt mig så nöjd som gjorde då vi satt och gassade i försommarens sol där på bänkarna vid den kolossala tegelbyggnaden. Och när jag i somras sprang ut genom de tunga kopparportarna i somras kände jag mig inte som någon aspirerande grå byråkrat. Jag hade ingen brist på ambitioner och drömmar och med studentmössan på huvudet var det på fötter lätta som bomull jag sprang ner för Rö-hssgatan.

Denna text kanske har varit spretig och något ensidig, men det var mycket svårt att teckna ned allt jag ville och jag har behövt korta ner den ett antal gånger. Med denna text vill jag alltså tacka min hulda moder Hvitfeldtska, alla vänner hon gav mig, all kunskap jag fick och den oformliga själ som gör Hvitfeldtska till den skola jag i denna text har beskrivit. Måtte gråsiskornas sång eka länge än!

/ Malte Ahnström

VARIA 2024

JESSICA LIDÉN

Året inleddes med att tidigare verksamhetschef Mikael O Karlsson avtackades för sina 16 år på Hvitfeldtska gymnasiet. Den 31 januari firades av både personal, musikelever, skolledning, gamla Hvitfeldtare och till sist överraskades han av sin familj.

Mikael

Hyllas

Av familjen

Skolans lärare på International Baccalaureate, Eric Saline, fick uppdraget att avbilda Mikael på en tavla till personalrummet, vilken avtäcktes i juni. Tavlan kan beskådas i personalrummet i Norra byggnaden, där den hänger tillsammans med övriga tavlor på rektorer och verksamhetschefer genom åren.

Eric Saline skriver själv om idén till konstverket och arbetet med den:

Jag träffade Mikael O Karlsson flera gånger under vintern 2024. Han kände till mitt arbete som konstnär och de kurser jag undervisar på Hvitfeldtska. Han sökte INTE en målning, INTE ett fotografi som sina föregångare. Så, det enda alternativet var för mig att göra en skulptur... men vad passar den norra byggnaden? Vad visar respekt för Mikael's år av hårdt arbete för vår skola, på ett klassiskt och stilrent sätt? Jag har jobbat mycket med CAD till CAM (computer aided design to computer aided manufacture) och tänkte att det kunde vara lämpligt att använda en CNC fräs för att skåpa hans porträtt framför skolan i en bit ask. Han gillade idén!

Vi träffades under flera sessioner för att göra en 3d-skanning av hans överkropp med hjälp av olika enheter, och för att bestämma hur hans byst skulle dimensioneras i förhållande till bakgrunden. Han ville placeras framför Norra byggnaden snarare än den Södra, och ville också att skolbyggnaden skulle framstå i högre detalj än honom. Efter flera testgravyrer på min CNC-fräs bestämde vi oss för en komposition. Den övergripande fräsning gjordes i två steg över 30 timmar, Mikael och bakgrunden, som senare laminades. Finishen är naturlig skallack. Ramen är specialtillverkad av Jesper Lundaahl. /Eric Saline, lärare och konstnär

I mars besöktes skolan av vandringstutställningen ”Tänk om - tillsammans i krig och fred”. Utställningen turnerade runt om i Sverige och universitet och högskolor besöktes. Som enda skola i Västsverige tog Hvitfeldtska gymnasiet emot utställningen under en vecka. Försvarsmakten höll i regin, men utställningen har också tagits fram i samarbete med Statens försvarshistoriska museer.

Utställningen hade två delar; en upplevelsebaserad del där man genom rörelse, ljud och teknik fick uppleva känslan av att ett krig pågår. En ombyggd container stod uppställd utanför Södra byggnaden, och där kunde man som besökare se samma lägenhet före och efter en granatexplosion.

Andra delen hade uppförts i skolans bibliotek och var interaktiv. Den fokuserade på vår försvarshistoria och vad du kan göra idag för att engagera dig i totalförsvaret. Här gavs tre olika perspektiv på frågan "Tänk om kriget kommer": det historiska, det samtida och det framtida.

Johan, ny verksamhetschef

I maj tillträdde den nya verksamhetschefen, Johan Gustavsson Haugseth. Johan är uppvuxen i Eksjö, och har arbetat som rektor sedan 2009. År 2015 började han att arbeta som rektor för Naturvetenskapsprogrammet på Polhemsgymnasiet, och sedan 2023 som samordnande rektor för Polhemsgymnasiet. Innan Johan inledde sin skolledarkarriär så undervisade han i idrott och hälsa i 10 år.

Studenten 2024 blev en fantastisk dag med solsken och glada studenter och personal. Nya verksamhetschefen överraskade alla inblandade när han sjöng en låt för avgångsklasserna i aulan. Duvorna släpptes traditionsenligt ut från Norra byggnaden och efter det följde utspring av årskullen 2021. Så mycket glädje!

Foto: © ExaktaPhoto AB

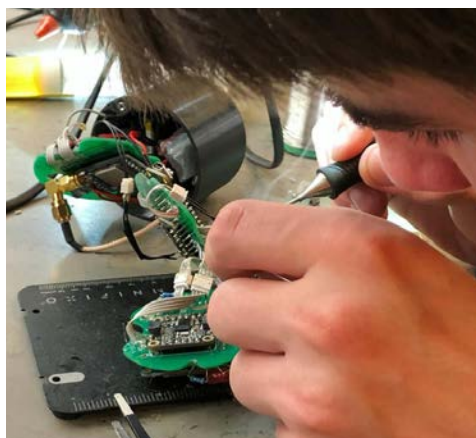
Foto: © ExaktaPhoto AB

Tidigare under läsåret, deltog tre lag från Hvitfeldtska i kvaltävlingen till rymdtekniktävlingen CanSat som European Space Agency anordnar i samarbete med Astronomisk Ungdom. Tävlningen gick ut på att konstruera en läskburksformad miniatyrsatellit fylld med elektronik och sensorer, för att mäta vetenskapligt relevanta parametrar när den faller ner från ett par hundra meters höjd med en fallskärm. På skolan håller astronomiföreningen Hvit håll i projektet. Förra året gick två lag från Hvitfeldtska till final, men i år lyckades de tre lagen från skolan knipa alla tre finalplatser i tävlingen!

De tre tävlande lagen VENTUS, SAAT och Aether, fick under finaltävlingen i Linköping besöka rymdföretag och slutligen räcka över sina CanSats till ett pilotteam som kastade ut sonderna över ett fält. Ett extra stort grattis till VENTUS som vann årets tävling och fick åka på studiebesök till European Space Agencys högkvarter ESTEC i Nederländerna i slutet av juni.

CanSat

Satellitpyssel

Ikea Sci-fi future

Första IB konferensen som gick av stapeln under hösten 2024, den första på Hvitfeldtska gymnasiet tack vare en av våra kompetenta IB-lärare. Skolans rektor för International baccalaureate, Krista Baker, skriver om upplevelsen:

I am uber impressed with our ambitious, creative, and passionate IB Economics (and TOK) teacher, Dr. Nelisa Freitas, who harnessed her impressive network of connections to be able to host a first (annual?) IB Economics Conference at Hvitfeldtska! The theme was The Fourth Industrial Revolution and we got to hear from no less than 8 highly educated, professional and diverse speakers. These experts volunteered their time to speak to our own ambitious students who prepared questions and engaged in topics like: Are robots going to take over our jobs? How valuable data has become! How Sci-fi has become our reality. What would IKEA sell if they didn't sell furniture?

Here is a sampling of the student-prepared questions: Is AI even sustainable, given the amount of heavy metals and energy needed to sustain it? How should government deal with the accessibility of health services, using the fourth industrial revolution? How does future thinking connect to

the Internet of Things and design thinking? Who are the winners and losers in the e-commerce transactions?

Listening to these speakers, joining us from six different countries, gave us a global awareness of Economics topics beyond our front door and increased our international - mindedness. Another take away I personally had was the interdisciplinary nature of Economics, today especially we heard specific connections to Design Technology (did you know diapers have embedded devices?), and, of course, aspects of the Theory of Knowledge. /Krista Baker, principal, IB Program

Applause

Utöver detta har skolan fortsatt sina framgångsrika och uppskattade utbytesresor tillsammans med tyska och franska språksektionerna. Resor har gått till Bad Segeberg, Tyskland respektive Lyon, Frankrike där eleverna tagit del av både kultur, natur och historia i städerna med omnejd.

Franskasektionen på stadsvandring i La Croix-Rousse, Lyon.

Tyskasektionen vid nordsjökusten, Wattforum. Fotograf Varia: Jessica Lidén om inget annat anges.

FORTSÄTTNING VARIA JAN HÅKANSSON:

På januaris sista dag 2024 samlades styrelsen i Gamla Hvitfeldtare i före detta Bambalokalen på skolan för att delta i avtackningen av gymnasieområdeschefen Mikael O Karlsson som efter 16 år på posten som övergripande ansvarig för skolan nu gick i pension.

Som ett tecken på vår uppskattning av det goda samarbetet mellan honom och Kamratföreningen blev en av våra avskedsprester ett hedersmedlemskap i föreningen. Att hans gärning på skolan betytt mycket för alla inblandade framgick av lovorden från både lärare, medarbetare och förvaltning och, inte minst, elever med musikprogrammets sångaryllning som exempel!

Nu lämnar inte Mikael helt "hvitfeldtskasfären" - han övertar uppgiften som sekreterare i Kungliga och Hvitfeldtska stiftelsen, så vi fortsätter att ha kontakt, om än i annan form.

Årsmöte

Den 7 maj 2024 var det kallat till årsmöte i Gamla Hvitfeldtare – plats, som vanligt, Norra Aulan med efterföljande middag på granntomten där Caroline Wijks Sjuksköterskehem som erbjuder matsal och atmosfär från 1919.

Från Årsmötet
Fotograf Varia fortsättning: Bo Eneroth

Slipsar som möts

Årets föredragshållare var Eva Forsell Aronsson (student 1979) som är professor i radiofysik/medicinsk strålningsteknik vid Göteborgs Universitet. De närvarande bjöds på en ytterst intressant föreläsning om målsökande radioaktiva läkemedel och den utrustning som används för att skanna /avsöka kroppen för att finna tumörer.

De närvarande kände sig som duktiga medicine studerande på kurs och vi får önska lycka till med den fortsatta forskningen!

Efter mötet förfogade sig ett 30-tal middagsgäster ner till Caroline Wijks sjuksköterskehem på granntomten (också byggt av arkitekten E Torulf och färdigt 1919, samma år som elever och lärare tågade från Hvitfeldtsplatsen och Gamla Latin upp till nya Hvitfeldtska Gymnasiet).

God mat och trevlig samvaro följde.

32 gevär hittade på Hvitfeldtska

Göteborg, 32 bortglömda gevär som i totalt år samlat damm i ett skåp i en källare hämtades nyligen av polisen från Hvitfeldtska gymnasiet i Göteborg. Gamla Hvitfeldtaren Jan Håkansson, 83 år, minns mycket väl gevären från sin skoltid. – De var väldigt tunga, och om man var liten till växten fick man låna en liten kudde att lägga under gevärspipan, säger han. Så inleddes artikeln Publicerad i GP 2024-11-03 skriven av Kalle Lekholm.

Foto: GP

Piano

$\text{♩} = 60$

A *p*

Sak-ta gli-der båt-en mot den trygg-a strand -

AbMaj Gb7+11 Db7 Cm7

Pno.

Vik-ens y-ta kru-sas av en fläkt i-bland Sko-tet som på hav-et spän-de i din hand

Gb7+11 F7 Fm7 Bb7 Em7 A7 AbMaj Gb7+11 Db7 Cm7

Pno.

cresc

släp-ar slppt i vatt-net mjuktsom gum-mi-band Storm-ens vind och mör-ka moln drar bort öv-er land

Gb7+11 F7 Fm7 Bb7 Db7-5 Dm7-5 G7+9 Cm7 Am7-5 Ab7 G7 Gb7 F7

Pno.

dim *p*

Him-len blir så blå för-ut var den grå Störd i dun-igt re-de var-nar oss en and

Bbsus7 EbMaj7 Asus7 DMaj7 AbMaj Gb7+11 Db7 Cm7

Pno.

rit. *Fine*

me-dan köl-en nudd-ar bott-nens lö-sa sand

Gb7+11 F7 Bbm7 Eb7 Ab Maj

Väst kustballad

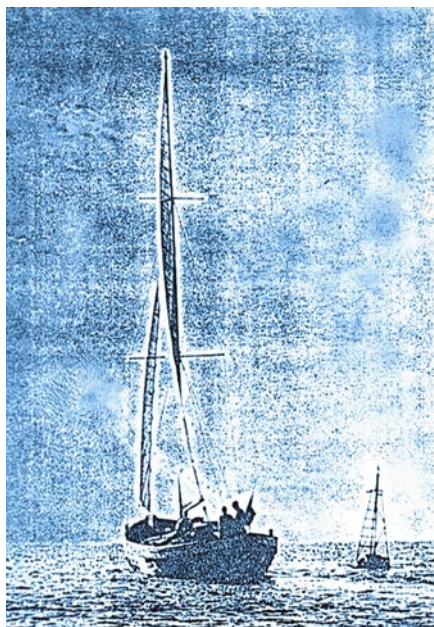
Gilbert Holmström

Sakta glider båten mot
den trygga strand
Vikens yta krusas av en
fläkt ibland

Skotet som på havet spände i din hand
släpar slappt i vattnet mjukt som gummiband

Stormens vind och mörka moln drar bort över land
Himlen blir så blå
förut var den grå

Störd i dunigt rede varnar oss en and
medan kölen nuddar bottenns lösa sand

Tumblaren vid lysbojen Vinga V angröning

Mot stoderna

Vi befinner oss på resan till årsbokens sista utgåva i denna klassiska skepnad. 1948 till 2024! Ett stort antal fd. lärjungar vid skolan har upplevt 76 år av troget återkommande årsböcker! Men nu har vi nått vägs ände med årsboken i dess nuvarande form. Antalen medlemmar i föreningen minskar år för år - särskilt de som erlägger årsavgiften! Vad framtiden blir för kamratföreningen och årsboken "veta" vi ännu inte - kanske en digital version? Vi må hoppas!

2024 har utvecklats till ett exceptionellt år! Sista sidan förbereds därför i två versioner. Den ena när nu Trump valts till USAs 47 president. Det innebär händelser som kan bli omstörtande - dels demokraternas tänkbara påhitt om Trump väljs, dels vad *deep state* planerar. Detta förutsätter förstås att inget exceptionellt inträffar innan 20:e januari 2025!

Postmodernismen har satt djupa spår i det kulturella och politiska livet - inte bara i USA. Den senaste administrationen, bygd på Obama's omvälvande och postmoderna version av maktutövning, har skapat hyperinflation och ohämmad invandring som skadat främst medelklassen genomgripande. Därför är denna övertygande valseger 2024 bevis för en motreaktion.

I vårt land har globalismen förändrat det politiska landskapet nära nog till oigenkännlighet. Vårt politikerstyre utvecklas enligt globalismens och miljörörelsens principer, till stormtrupper för ett alltmer världsfrånvarande FN, WHO Nato, EU för att nämna några. Många yngre politikerbroilers tycks vara skolade inom globalistlägret oavsett om de är vänster eller högerliberaler och går lydigt i deras ledband.

Belöningar ex post har blivit ledstjärna för dagens politiker och tjänstemän i en omfattning som är anmärkningsvärd. Höga löner, pensioner, arvoden, och uppdrag som förlänas de speciellt utvalda. Detta är något nytt som verkar passera våra nyhetsmedia nästan obemärkt - även en kritisk granskande debatt. Här skulle vi behöva ett omtag av sällan skådat slag. Det kanske kommer...

Vi har tidigare beskrivit uppmarschen mot ett reellt 1984. Vi har framhållit den "ord-cirkus", som George Orwell beskriver i 1984; hur de nya hittepåorden gjuter olja på vägorna i åsiktsförmedlingen, excellerar i värdegrundskokandet (så att vi alla skall känna oss varma i sängen... *som en sommardag, ligg en stund och fundera...*). Det hela bärs fram av 3:dje statsmakten - MSM. Nästan all nyhetsförmedling är tendentiös och toppstyrd. De som inte orkar följa alternativmedia blir totalt överkörda i sin bekväma törnrosasömn!

Det största hotet mot en riktig demokrati; rättvisa val, objektiv journalistik, yttrandefrihet i olika former, är den politisering som kommit att genomsyra nyhetsmedia, MSM, som kan styras av olika särintressen; de må vara globalismen i dess olika varianter, läkemedelsindustri, vapenindustri, grön omställning etc. Till detta kommer alla de idag svärkontrollerade media på nätet; YouTube, TikTok, X och alla upptänkliga poddar... och i förlängningen AI - artificiell intelligens. Välj noga!

Vi, Gamla Hvitfeldtare har ingen lösning på alla de problem som tornar upp sig! Vår generation har redan seglat förbi! Vi är förstas oroade över hur framtiden kan komma att bli för barn, barnbarn och Hvitfeldtare i synnerhet. Vi har pekat på de anomalier som är uppenbart stötande. Såna som i sina värsta konsekvenser kan upplevas som hot mot oss själva och mänskligt väl och ve.

Vid munspelet, Bo Eneroth

Kamratföreningen Gamla Hvitfeldtare

Rektorsgatan 2, 411 33 Göteborg
www.gamlahvitfeldtare.se
gamlahvitfeldtare@gmail.com

Pris: 100 kronor

ISBN: 978-91-633-0060-8

